1757 17 B2

KAPOSVÁR

X. évfolyam 17. szám
19[illegible] 22.
Dózsa Gy

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Dulles villámlátogatása Londonban és Párisban

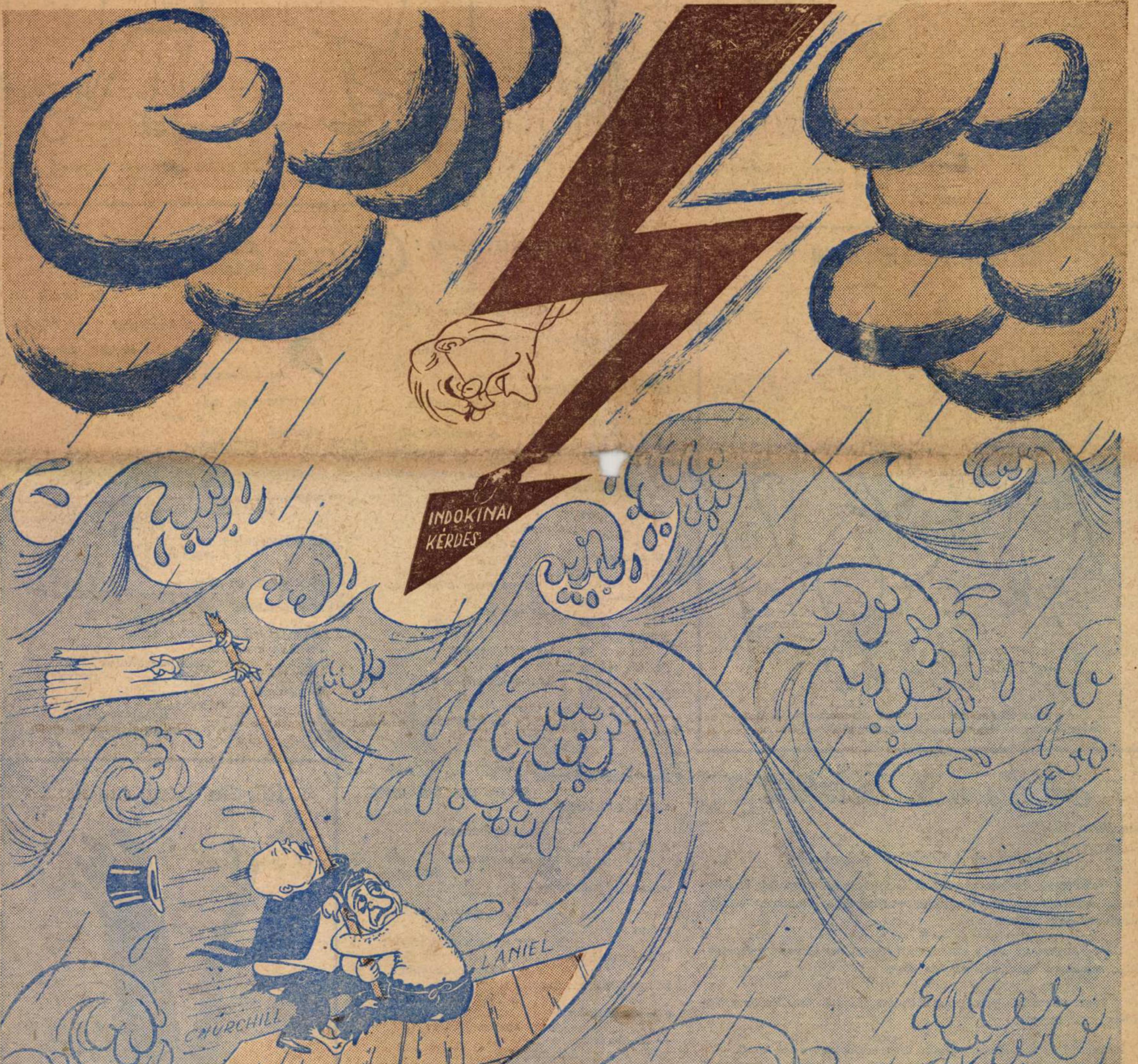
INDOKINAI KÉRDÉS
CHURCHILL
LANIEL
LASTÁRI

Churchill: Még csak ez hiányzott!

ISMERI A CSATÁRT

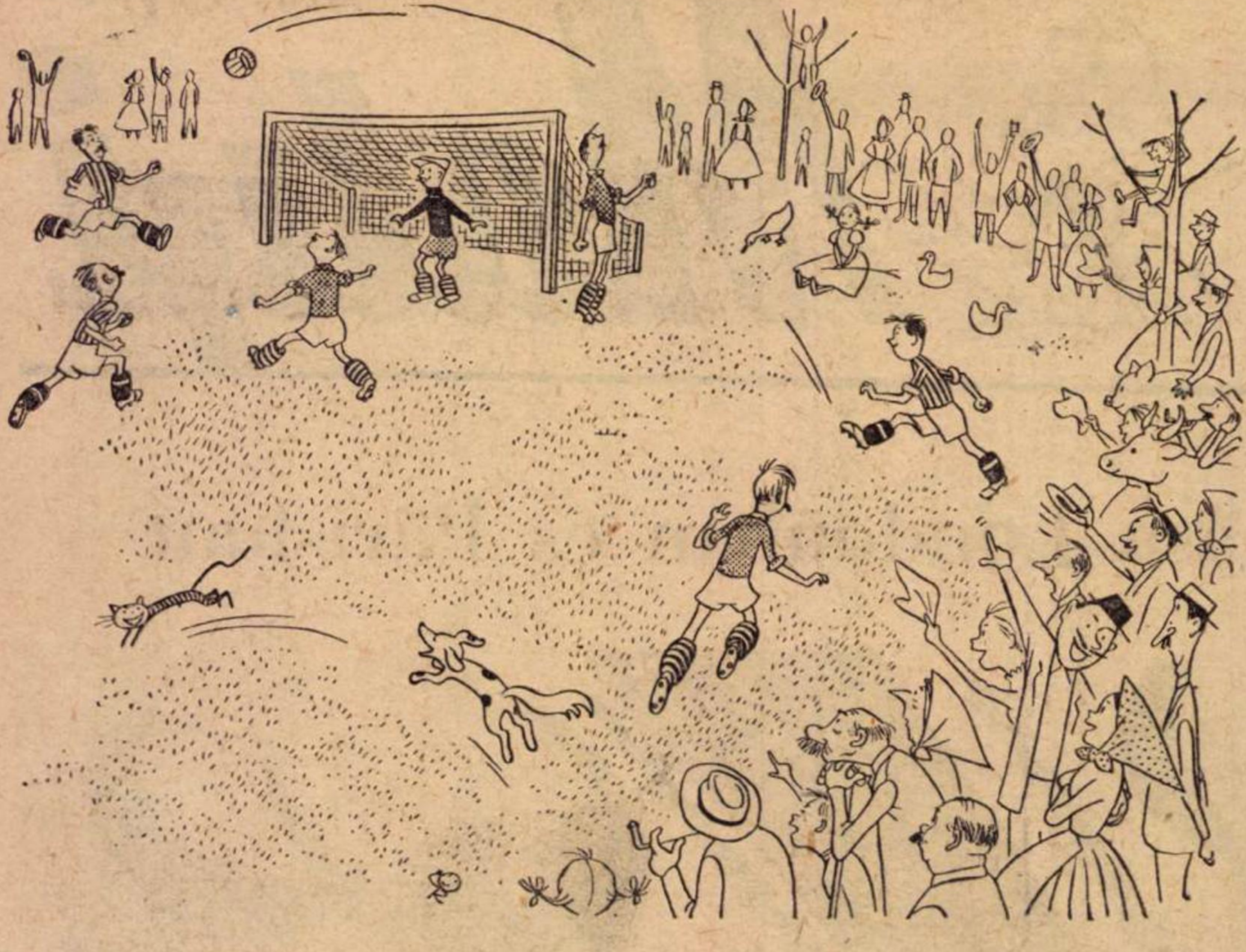

— Látod, milyen remekül beadta a labdát?
— Bezzeg, ha sertésbeadásról lenne szó, hetekig cselezne...

Van ez így néhol...

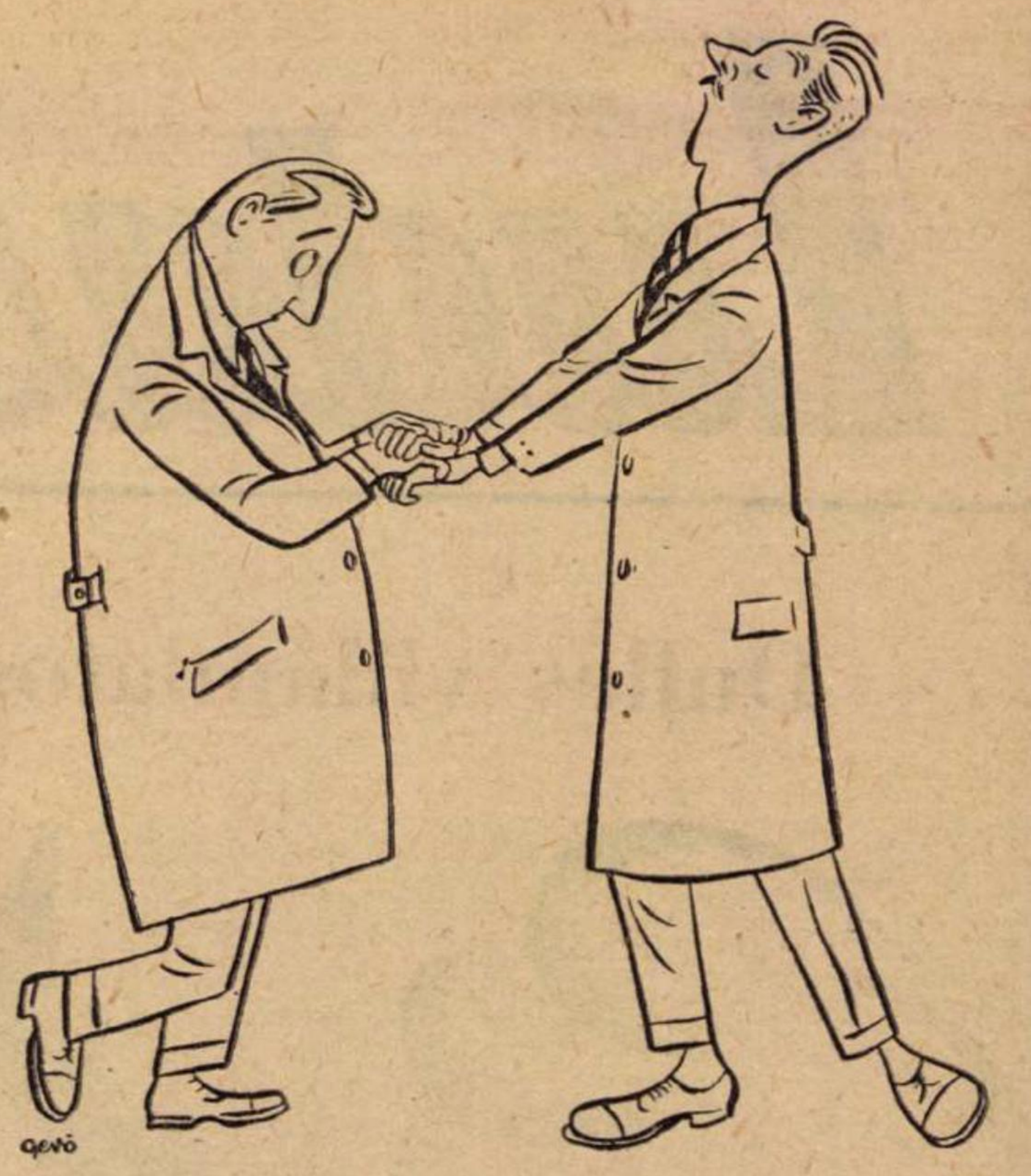

— Szóval megegyeztünk. Ha valamelyikünk vezető állásba kerül, a másik anyagilag támogatja...

Ahol nem javították fel a legelőt

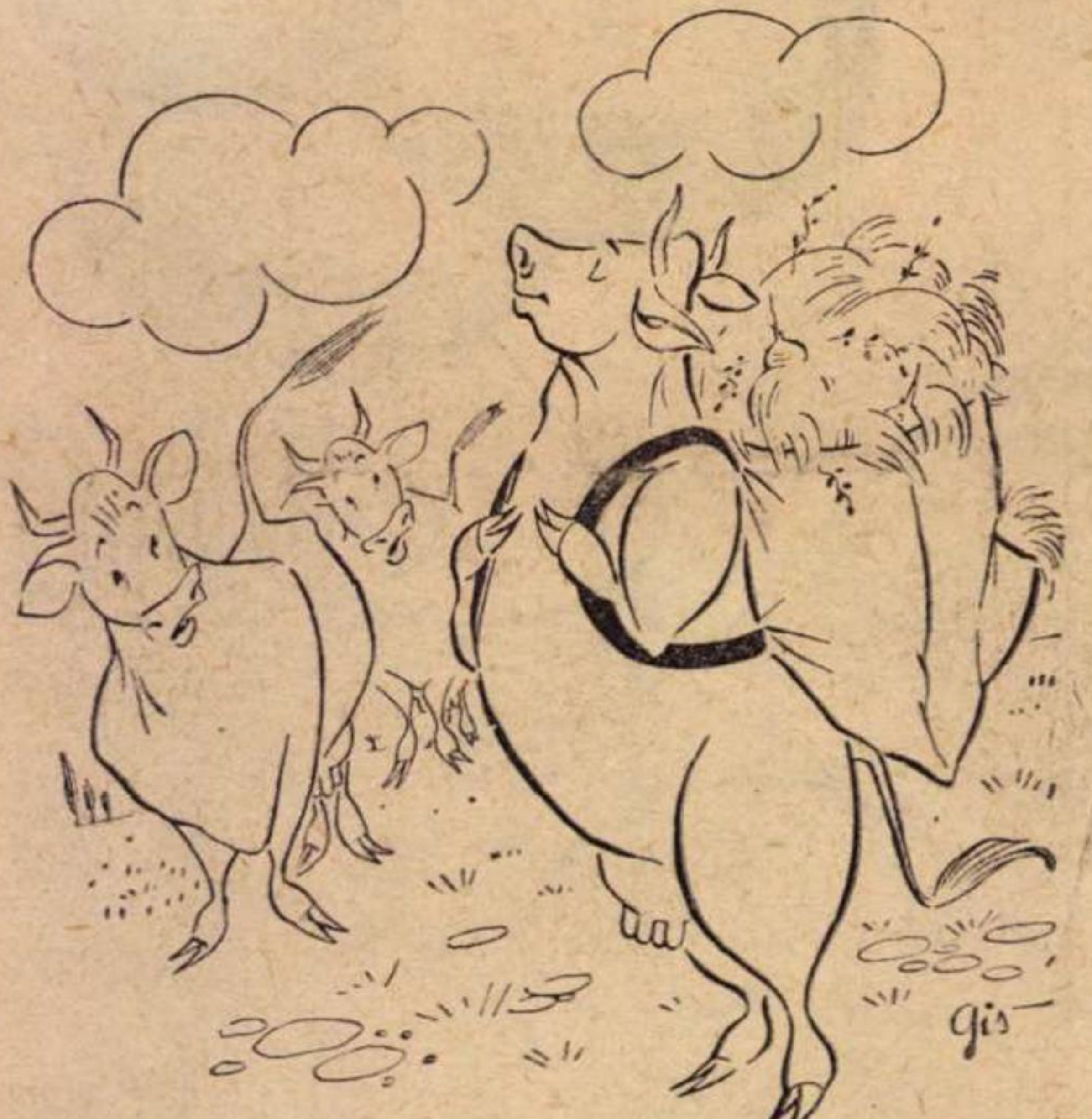

Az okos tehén: Én nem fogok éhenmaradni Riska hugom, viszek magammal takarmányt a legelőre...

A humor mesterei

Jonathan Swift:

Gondolatok különböző dolgokról

A sztoikusok tanácsa szerint szükségleteinket vágyaink korlátozásával csökkenteni, annyi, mintha levágnánk a lábunkat, amikor harisnyára van szükségünk.

★

Ha az ember az utcán sétál és jól figyel, azt hiszem, a legvidámabb arcokat a halottaskocsikban látja.

★

A rossz társaság olyan, mint a kutya, aki azt piszkítja be a legjobban, akit szeret.

★

Mindenki hosszú életre vágyik; öreg senki sem akar lenni.

A királyoknak, mondják, hosszú kezük van; hátha még hosszú fülük is lenne!

★

Egy ember észrevett egy darazsat, amint a gyümölcsfára akasztott mézzel teli edénybe mászott, s így szólt hozzá:

— Te ostoba teremtéske, mit bolondulsz? Hiszen egy olyan edénybe mászol, melyben száz társadat láthatod elpusztulni!

— A figyelmeztetést köszönettel veszem, de nem tőletek. Ti, emberek nemcsak hogy a másén, de még saját ostobaságaitokon sem okultok! Ha én most egymásután többször beleesem ebbe az edénybe, majd szerencsésen kimászom belőle, hogy végül ismét csak beleessek, akkor csak hozzátok leszek hasonló.

★

Megkérdeztem egy szegényembert, hogy megy a sora. „Mint a szappannak — felelte, — Egyre fogyok."

MAJAKOVSZKIJ: Ostoba história

Hivatali szobán
bárhogy is suhansz át,
hallod,
hogy tenyér a tenyérben
csattan.
Kéz-szorongatással
a jó influenzát
terjesztik kicsinyben,
terjesztik nagyban.
De csak úgy mászhat rád
a baktériumod,
ha a Közegészségügytől
kap
szép vizumot.
Az irod[illegible]ó felett
búsul árván
valami felirat
s hirdeti
a veszélyt:
„Vigyázat!
Vigyázat!
Igen nagy a járvány.
Ne szorongassuk hát
egymás
kezét!"
Alatta csücsül
a segédfőkönyvelő.
Félénk, udvarias:
csupa könny és velő.
Olvassa
s felébred benn'
az igyekezet,
megfogadja:
többé
nem ráz ő se kezet!
Nem akar meghalni!
S mint egy fürge pocok,
aktahegyei közt
turkál,
izeg-mozog.
A főnök,
ki épp egy akta nyomán
kering,
egyszerre felbukkan
ott
a helyiségben,
s kezetnyujt
a beosztottak beosztása szerint
kinek szívélyesen,
kinek meg csak éppen.
Könyvelőnk besüppedt
a Tartozik ölébe,
amikor hirtelen
hang harsan fülébe:
— Elvtársam,
hát maga?
Jóreggelt, elvtársam!
S a kéz —
parancsolóbb,
mint szerelmi lázban...
Mesélheti maga
a nénikéjének,
hogy ilyen helyzetben
maga nem tenné meg.
Akadnak tán, akik elvekkel hencegnek,
de mi tisztviselők vagyunk,
nem hercegek!
Ujjaid,
tenyered
így teszik próbára —
s nem gondolsz a világra,
sem a mikróbára.
Érted ezt?
A főnök kezetnyujt!
No tessék
van ennél
mennyeibb üdvösség?
Mosakszik szegény,
mintha ez elég lenne —
Késő!
Az influenza ott fészkel már
benne.
Dugdossa hóna alá
a hőmérőt:
felszalad,
harmincnyolc,
sőt még több.
Szegénynek
semmi orvosság sem elég
szegény
csak fekszik
az ágyában
és betegségében
ugyanúgy
elég,
mint csapongó pille
a gyertya lángjában.
Meggyűlöltem
minden konvenciót
annyi keserű tapasztalat után.
Erről az emberről
sem mondhatok
semmi jót —
helytelenül élt
és meghalt
nagyon bután.

(Radó György fordítása.)

Rögtön látni rajtuk

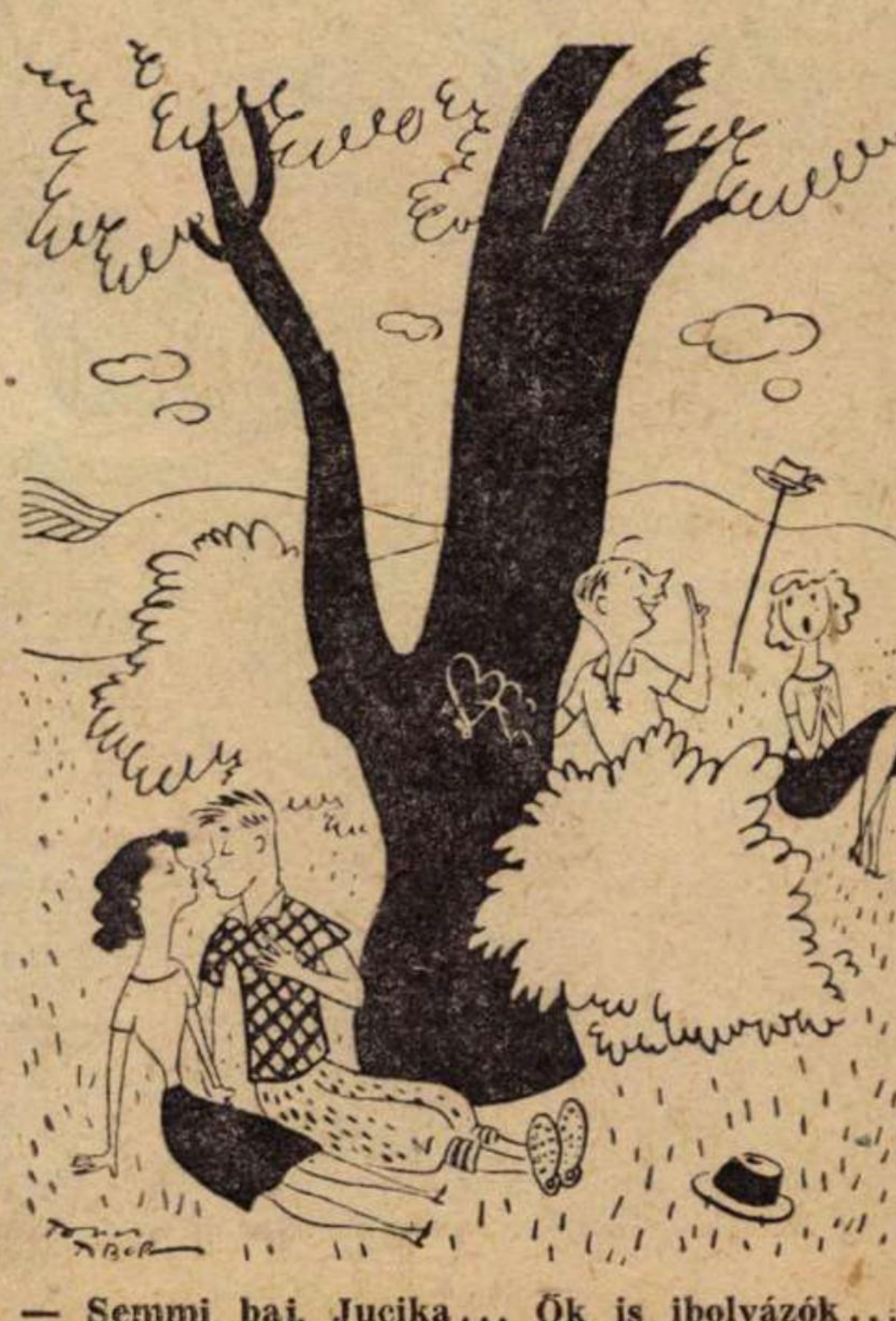

— Semmi baj, Jucika... Ők is ibolyázók...

Nyolc évig egy padban ültek

Borosta János nem dicsekedett földi javakkal, különösebb szellemi tehetséget nem kapott a sorstól, a külseje sem tünt fel kiváncsi nőknek és a szerencse sem fogadta túlságosan a kegyeibe. De volt egy kincse, büszkesége, erkölcsi tartaléka, aranyfedezete: nyolc évig egy padban ült Kellemi Gusztávval, a hatalmas Vajmiért vállalat hatalmas igazgatójával. Ha társaságban szóba került Kellemi Gusztáv varázslatos neve, ha már mindenki elhencegett az igazgató ismeretségével, vagy pláne barátságával, Borosta szerényen mosolygott és csupán ennyit mondott:

— Nyolc évig ültünk egy padban.

Tárgyilagosan meg kell állapítani, hogy Borosta sohasem élt vissza az osztálytárs kivételes helyzetével. Nem kért semmit Kellemitől, nem ajánlotta be hozzá a rokonait, nem ült a meseautójába, amely ott pöffeszkedett a Vajmiért hatemeletes székháza előtt. Élvezte a gyöngéd kapcsolatot, amit nyolcesztendős iskolabarátság jelentett, de nem használta ki. Önérzetből, gőgből, makacsságból.

De még egy osztálytárs makacsságának is van határa. A szerencse kereke forgandó, egy ilyen Kellemit is leválthatja egyszer a sors szeszélye és akkor hiába gürcölt vele az ember nyolc esztendeig az iskolapadban. Borostának eszébe ötlött egy találmány és rögtön megállapította, hogy ennek a találmánynak az értékesítése belevág a Vajmiért profiljába. (A profil szót Borosta használta, nem e karcolat szerzője.) Kapta magát tehát és portásokon, kapucédulákon átvergődve beállított a hatalmas Kellemi hatalmas előszobájába. Forró pillantása összekoccant a titkárnő hideg kék szemével.

— Milyen ügyben? — kérdezte a kék szempár.

Borosta széttárta a karjait:

— Nyolc évig ültünk egy padban!

Nem hatotta meg a titkárnőt a bizalmas közlés.

— Megnézem, hogy nincs-e házon kívül — mondta a titkárnőknek azzal a magától értetődő feltevésével, hogy a gazdáján kívül mindenki hülye.

Borosta nem csalódott. Kellemi házon belül tartózkodott, pillanatok alatt megnyílt a szentély párnázott ajtaja és Borosta a volt osztálytárs karjai között találta magát.

— Szervusz Zebi, hát te élsz! — rikkantott a hatalmasság.

Borosta csaknem elsírta magát. Hiszen ez az ember negyedszázad után még arra is emlékszik, hogy a cimboráját „zebi"-nek becézték a stráfos tornainge miatt. Nagy pénz fog itt „leesni" az újításért!

Felejthetetlenül kellemes három percet töltöttek együtt. Borosta átadta az újítást, Kellemi belepillantott, agybafőbe dícsérte és lelkesen felkiáltott:

— Hívjál fel a hét végén, mondjuk pénteken! Bizonyára jó hírt hallasz tőlem, Zebikém!

Átkarolta és nyájasan kiölelte az ajtón. Borosta átnyújtotta a titkárnőnek a kapucédulát. Túláradó jókedvében rámosolygott a lányra:

— Hej, mennyit súgtunk egymásnak a nyolc esztendő alatt!

Nem olvadt fel a jégkéreg a kék szempár mögött.

— A 254-esben tessék lebélyegeztetni! — hangzott a válasz.

Borosta úgy várta a pénteket, mint valami csodálatos ünnepet. Nehezen akart érkezni, de végre mégiscsak megjött, közvetlenül csütörtök után, morcos tavaszi eső szárnyán. De a feltalálónak verőfényben kelt fel ez a nap. Reggel kilenc órakor tárcsázta a „Vajmiért" csillaggal díszített sorozatos telefonszámát. Sok tantusz, bosszúság és verejték árán végre eljutott a hűvös titkárnőhöz.

— Értekezlet van — hangzott a monoton válasz.

Magyarázkodni kezdett, csak annyit tessék mondani, hogy a Zebi beszél. Semmi sem használt. Értekezlet, az értekezlet — ezt igazán mindenki tudhatja, még azok is, akik huszonöt évvel ezelőtt előrelátásból stráfos tornainget viseltek.

Ettől kezdve izgalmas versenyfutássá változott Borosta nyugalmas élete. Reggeltől estig a Vajmiértet tárcsázta, reggeltől estig Kellemi igazgatót kereste. De a volt osztálytársat mintha a föld nyelte volna el. Örökké házonkívül volt, minisztériumban volt, értekezett, mással beszélt. Borosta eszelősen harcolt ezért az egyetlen beszélgetésért, de minden buzgósága kudarcot vallott.

Egyszer aztán összekapcsolták a Vajmiért portásával. Letérdepelt a telefonfülkében.

— Drága elvtársam, emberéletről van szó, ne tegye le a kagylót, kapcsoltasson fel az igazgatóhoz!

A portás megszánta.

— Nincs a szobájában. Elárulom magának, átment ide a szomszédba a Mályvácska-eszpresszóba!

Borosta nyomban határozott. Fel fogja hívni az osztálytársát a Mályvácska eszpresszóban. Alig tíz perc alatt felfedezte a telefonkönyvben (nehezen találta ki, hogy a vendéglátóiparnál kell keresni, majd a kerületnél) és a jelentkező telefonosnőnek ravaszul mondta:

— Kellemi igazgatót kérem . . . a Vajmiérttől keresik . . .

Ez bizony kegyes csalás volt. Feltételezte, hogy Kellemi nem jön a telefonhoz, ha Zebi keresi, viszont ha a saját vállalata hívja . . . Szívszorongva várakozott. Végtelenül sok idő telt el, amíg végre újra jelentkezett a női hang.

— Az elvtárs kereste Kellemi igazgatót?

— Én . . .

A nő kedvesen csicsergett:

— Akkor tessék letenni a kagylót. Szóltam az igazgató elvtársnak, hogy a Vajmiért keresi, mire azt mondta, nem megy a telefonhoz, inkább átsétál . . .

Szegény Zebi! Soha többé nem tudott beszélni Kellemivel. Pedig nyolc évig ültek egy padban.

Stella Adorján

Soha ilyen tavaszt…

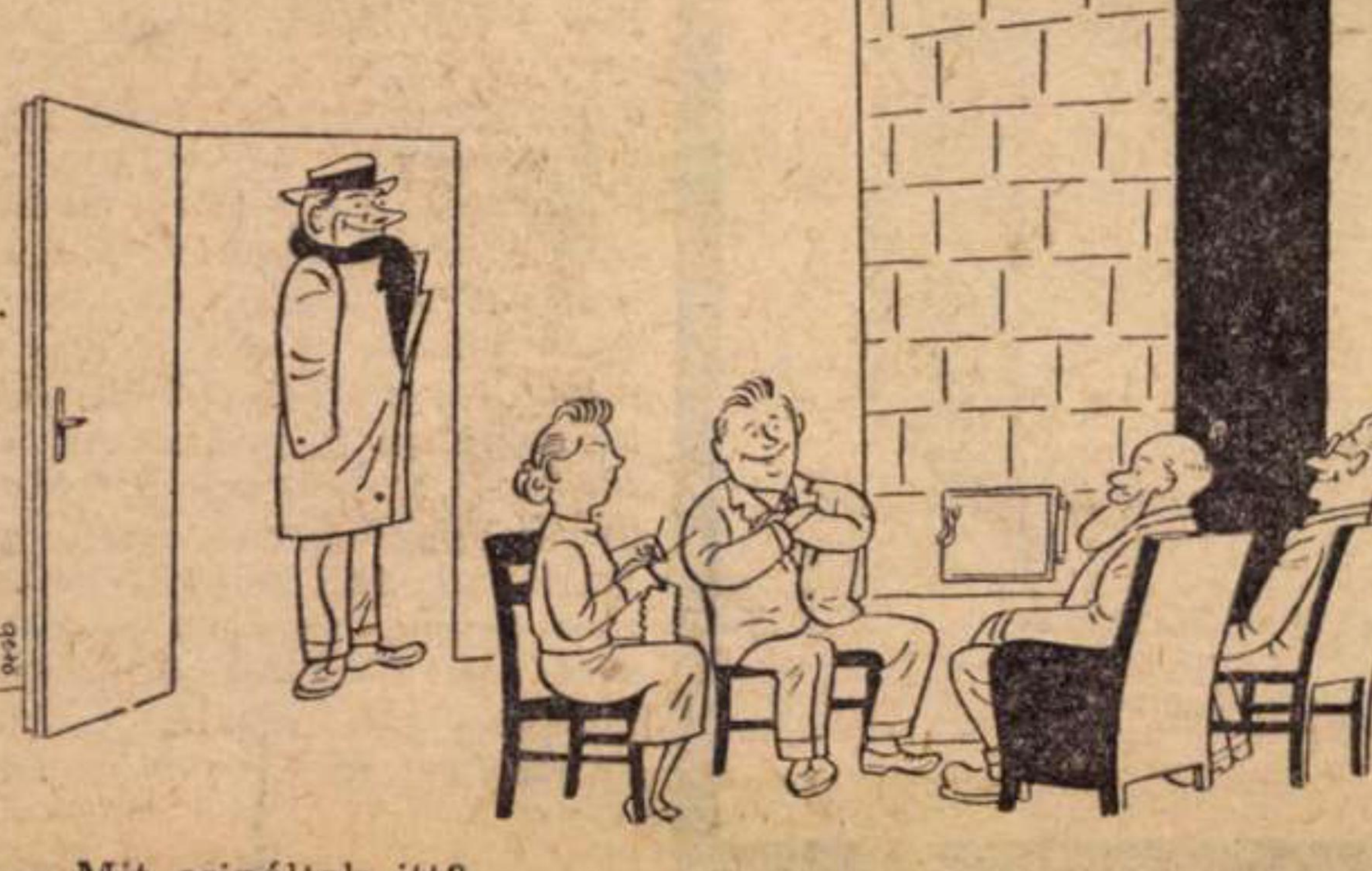

— Mit csináltok itt?
— Megvalósítjuk a „meleg vasárnap mozgalmat".

Veszélyes kísérlet

A bikini hidrogénbomba-robbantás alkalmából

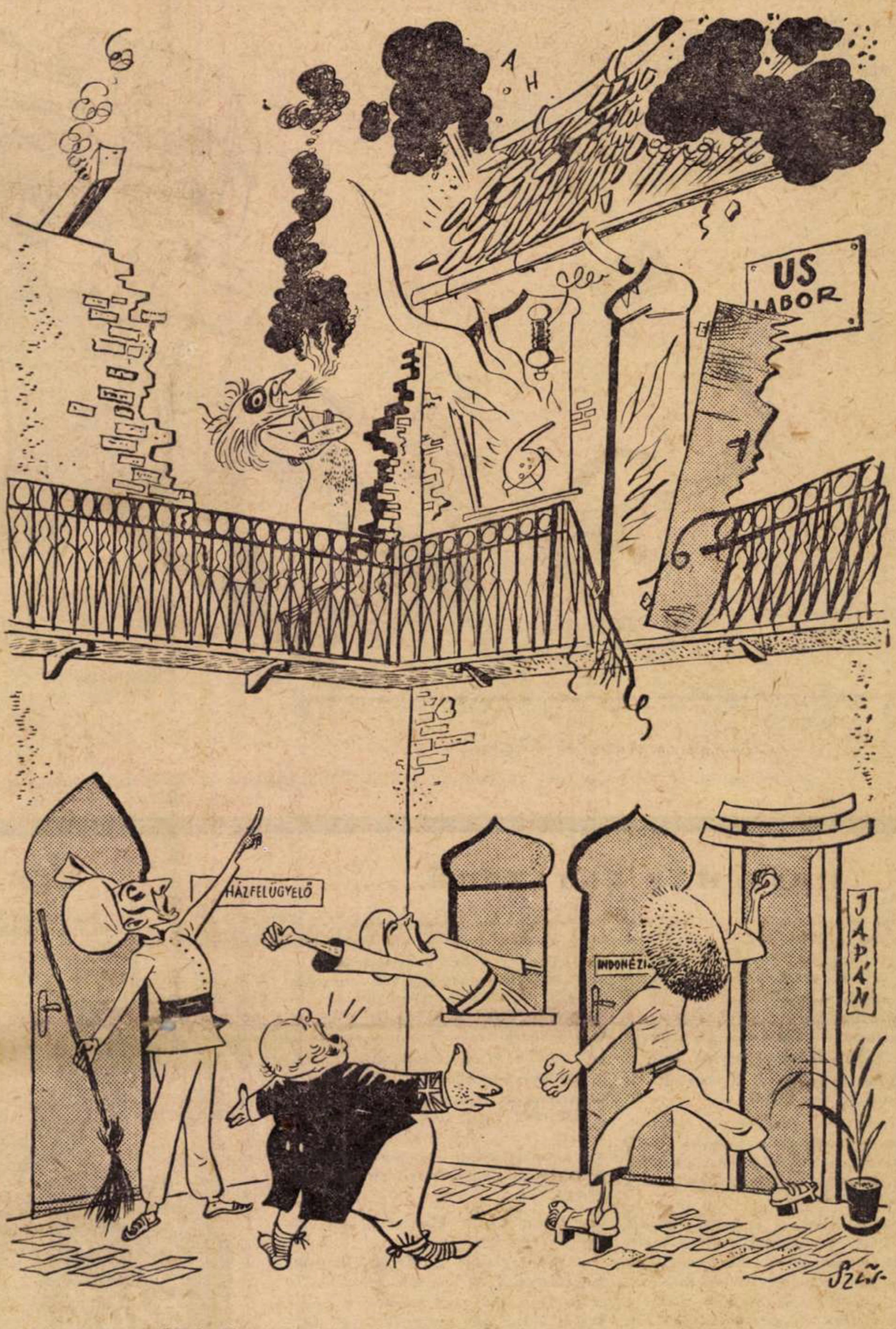

Uncle Sam: Ne izgassák magukat! Első a ház biztonsága.

Hallják ezt az illetékes üzemek?

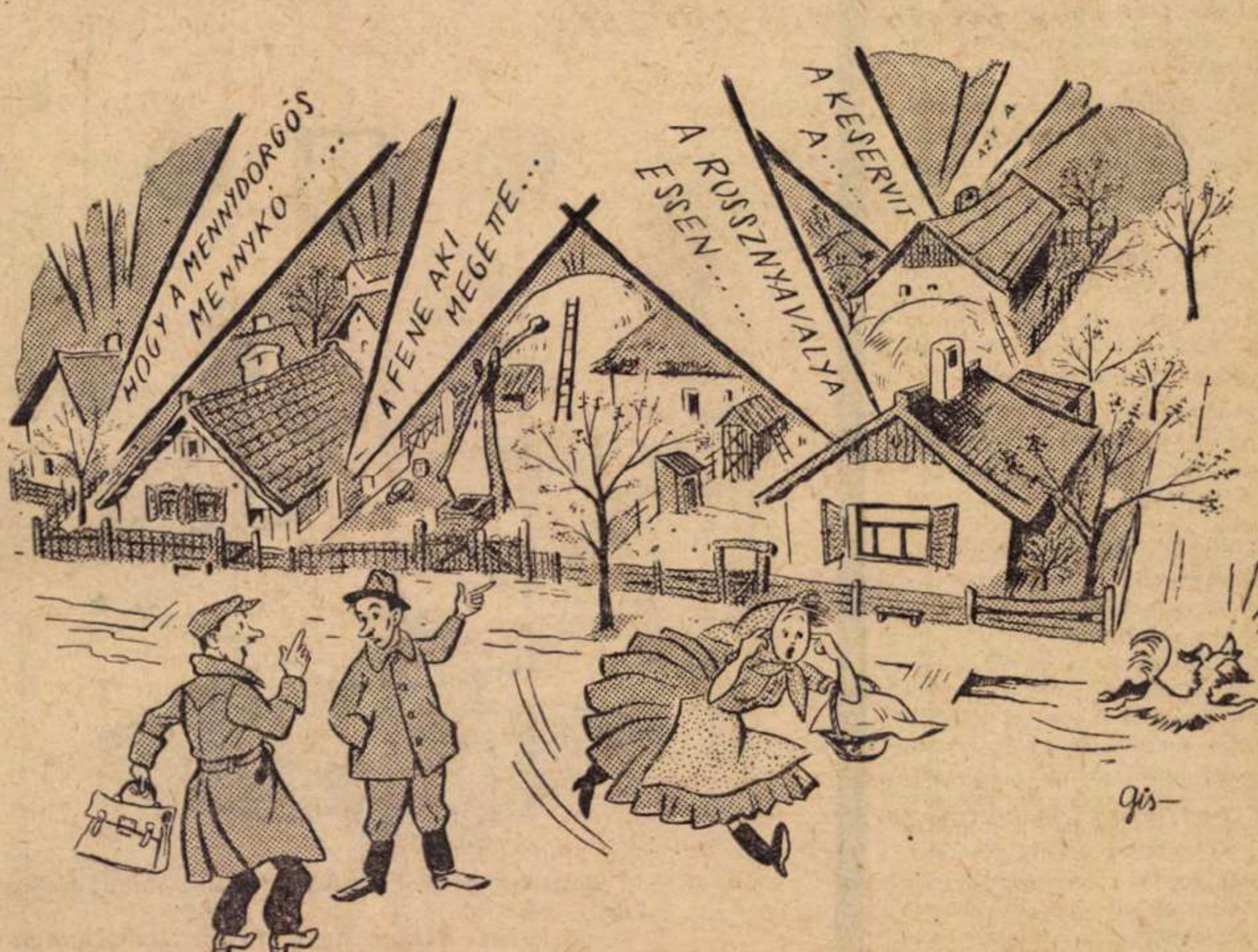

— Mi ez a zaj? Mit csinálnak a gazdák?
— Az újonnan vett mezőgazdasági kisgépek minőségét méltányolják . . .

A tevének is több esze van...

Az USA tiltja Angliának a béketábor országaival való kereskedelmet.

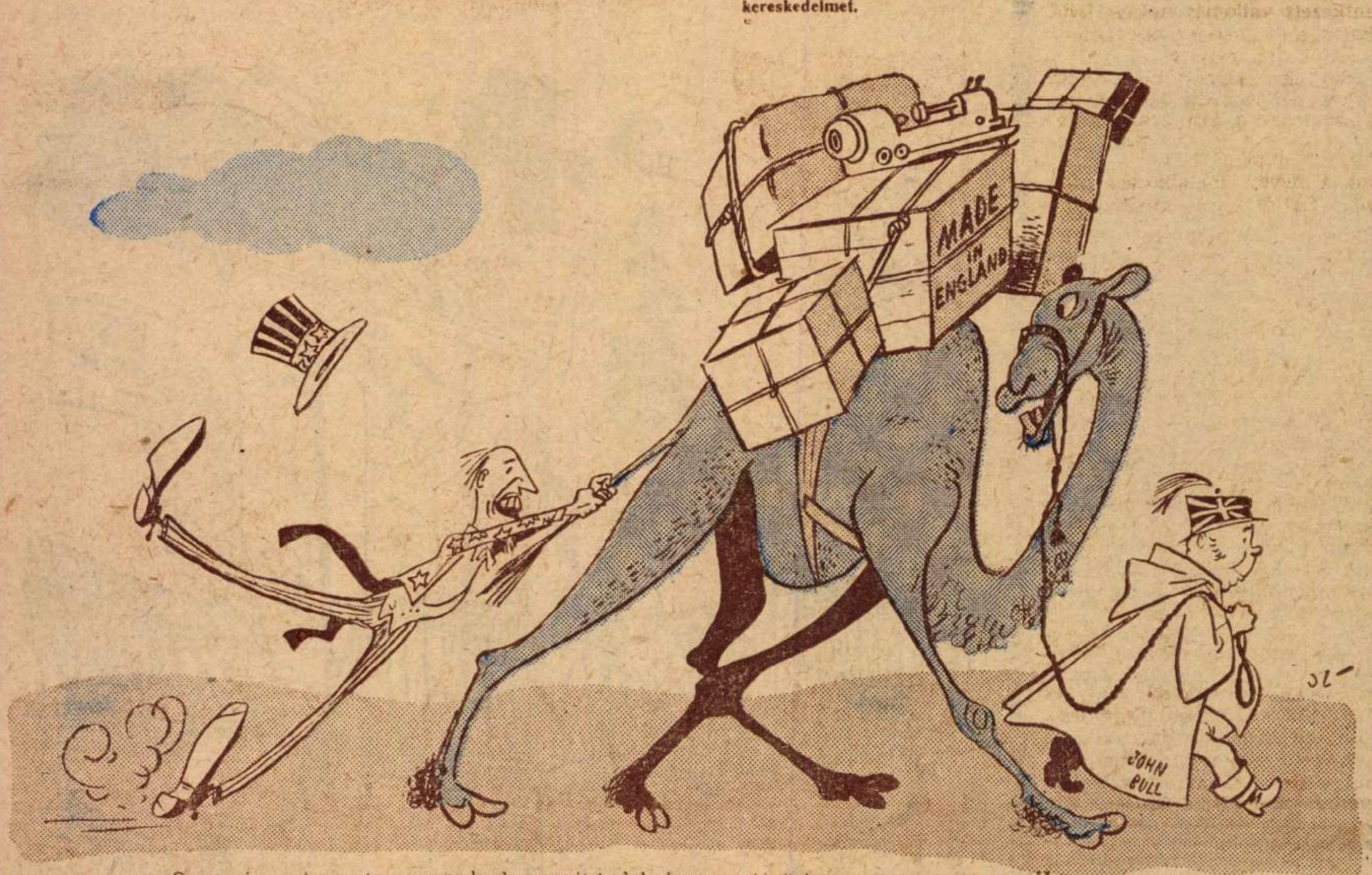

— Samu, én csak egy teve vagyok, de annyit tudok, hogy a jó üzlet nem rossz...

MOST MÁR EGYSZERŰ...

Hosszú idő után találkoztam Szélessel, a „Rugkalimport" kiváló képességű anyagbeszerzőjével. Szélest azelőtt naponta láttam a város valamelyik pontján amint egyik, vagy másik üzletéből rohant ki csapzottan, lihegve, de diadaltól csillogó szemmel. Ilyenkor tudtam, hogy sikerült valami nehezen kapható anyagot beszereznie. Fáradtságát is elnyomta az a szenvedély, ami fütötte.

— Torkon kell ragadni az anyagot, öregem — mondogatta lelkesen — elő kell kaparni a föld mélyéből is. Kutatni, szimatolni kell a lelőhelyek után, mint a bányásznak!

És Széles kutatta is az anyagot minden tehetségével. Ha valami nehezen beszerezhető anyagot sikerült beszereznie, Széles tíz évet fiatalodott. Felhevülten mesélte a grundon a gyerekeknek, a liftben a házmesternek, otthon a feleségének, micsoda tehetség kell ehhez. Szimat, orr, fül, szem, gyorsaság, erély, egyszóval közönséges ember ne is próbálkozzék ezzel a szakmával.

Éppen ezért tünt fel mostani találkozásunknál az a gyökeres változás, ami Szélesnél tapasztalható. Eltünt a régi lelkes Széles és egy fásult, életunt figurát találtam helyette. Lógó orral jár, kerüli az embereket, egykori csillogó szemei üvegesen merednek a semmibe.

— Mi van veled? — kérdeztem megrendülten. — Már nem vagy anyagbeszerző?

— Dehogynem. Csakhogy azóta egyszerüsitették a dolgot. Most csak igényelni kell és kész.

— Nagyszerű. Szóval csak igényled és kész az anyag.

— Nem az anyag van kész, hanem a beszerző — így Széles, azzal behúzott egy presszó sarkába és mesélni kezdett...

— Képzeld el, hogy a vállalatnak, teszem fel az új bölcsődéhez szüksége van pelenkákra. Akkor nekem nem kell szaladgálnom, nem kell kutatnom, szimatolnom, csak megállapitom, hogy mennyi lesz az egészévi szükséglet. Mert a minisztériumtól nemcsak a szükségletet lehet igényelni, hanem sokkal többet is. Szóval az évi pelenkaszükségletet könnyen megállapitom, ha a jelenlegi csecsemőlétszámot szorzom kettővel, ehhez hozzáadom az eladó lányok és a házasulandó ifjak szorzatának a négyzetgyökét és az eredményt osztom a bölcsődében található ágyak számával. Mikor ez megvan, már csak a hasam a kell ütni és kezemben a jövőévi pelenkaszükséglet. Ezután már alig van vele munka. Csak alá kell iratni az én osztályvezetőmmel, a bölcsőde vezetőjével, a műhelybizottság elnökével, a kerületi tanács agit.-prop.-titkárával, láttamoztatni kell a Belforgalmi Vállalat termelési felelősével, a Csecsemők Munkaközösségének elnökével, valamint a szülők meghatalmazottjával. Ezzel a munka nagy része meg is van. Most már csak egy-két formalitás az egész. Mellékelem aKöztisztasági Vállalat igazolását, mely szerint a pelenkára feltétlen szükség van, a Pelenkaértékesítő KTSZ igazolását, mely szerint a pelenkamennyiség rendelkezésre áll, és az üzemorvos igazolását a csecsemők testalkatáról, hogy a pelenkák mérete a csecsemő kapacitásához képest megfelelő. Ezt aztán elküldöm a minisztériumba és semmi dolgom többé vele. Én már csak várok.

— Értem. Na és ekkor a minisztérium kiutalja az anyagot?

— Dehogy! Vagy küld egy értesitést, hogy az évi keret kimerült, igényeljük a jövő évben újra vagy felnőnek a gyerekek és akkor már úgysem kell pelenka.

B. ERDÉLYI JÓZSEF

Így képzelik?

Egy Lenin-körúti üzletben ezt a feliratot láttuk: „Jóformájú melltartóval jobban megy a munka!"

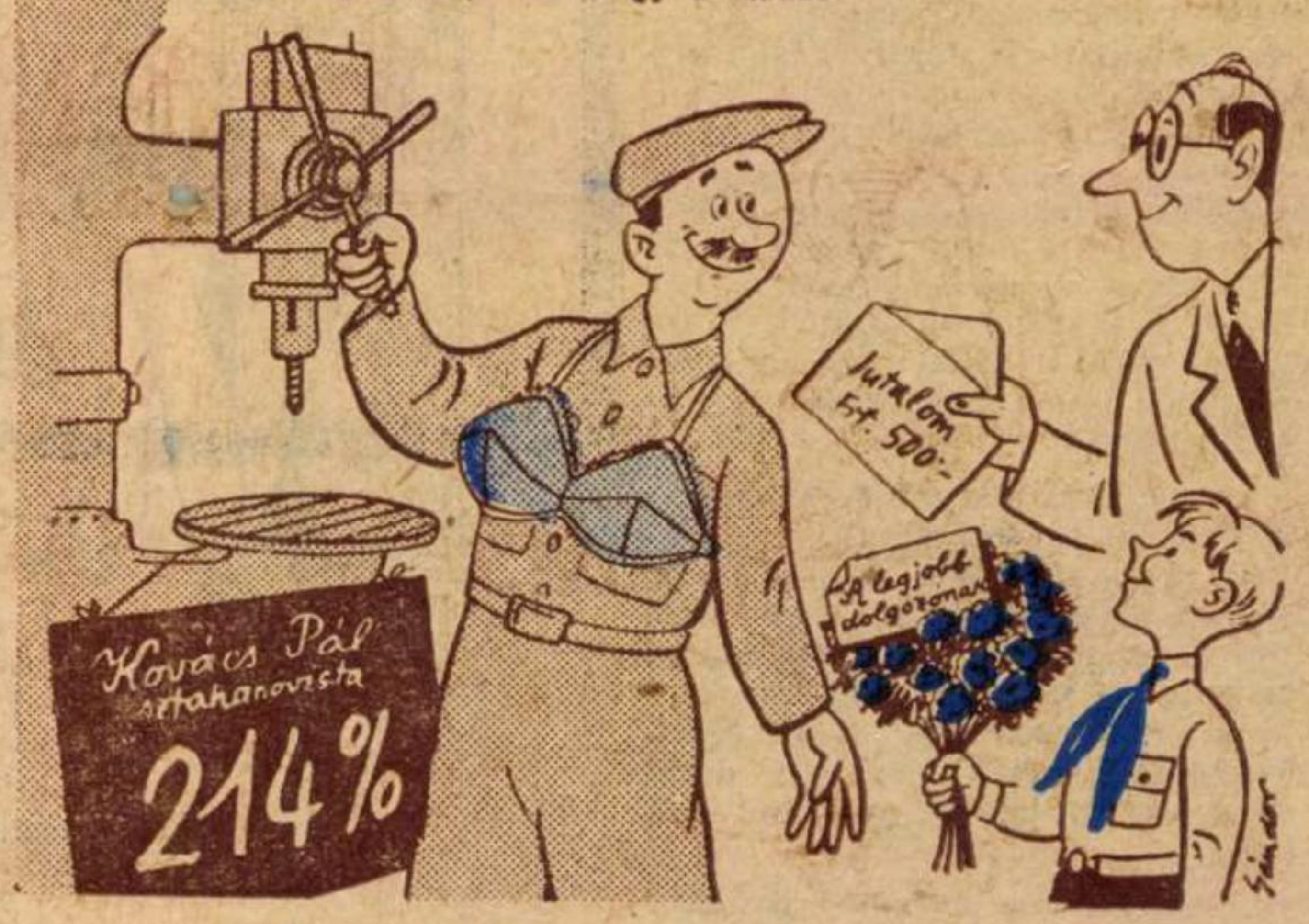

Jani bácsi nagyot hall...

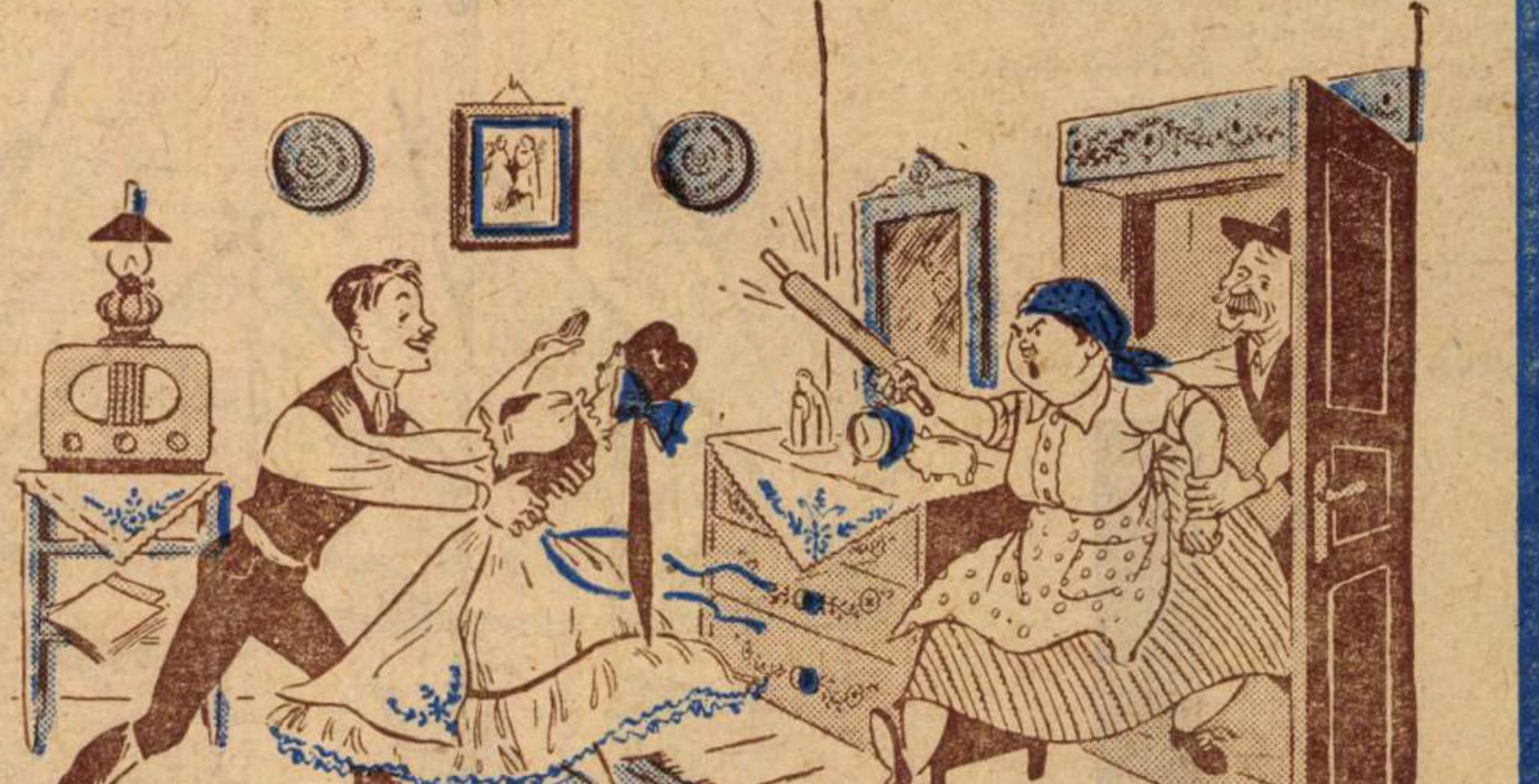

— Jani bácsi: Ne bántsa őket Juli néni! Csak táncolnak a rádiómuzsikára!

Juli néni: Nekem ne magyarázzon! Nem is szól a rádió, már egy hónapja keresünk hozzá telepet!

Fecsegnek a nők

Hétfő.

Beszéltem Edittel. Mennyei boldogság! Ő is szeret! Mindenben megegyeztünk. Csak félév mulva házasodunk össze, addig a legnagyobb diszkréció a vállalatnál! Mit kell, hogy az egész KIÉRT minket ugrasson, rólunk fecsegjen és pletykáljon? Félévig ez a szerelem a mi kettőnk magánügye, a mi édes titkunk. Jómagam komoly, hallgatag és tartózkodó vagyok, mint a férfiak általában, úgy, hogy tőlem mukk sem szivárog ki. De Edittől félek. A nők fecsegők és indiszkrét természetűek, ezért óva intettem őt: senkinek egy szót se!

Kedd.

Csodálatos ez a titkos szerelem, ezek a mély pillantások, jelentős kézszoritások, miközben senki nem sejt semmit. Horoviccal beszélgettem ma a tervosztályról. Ügyes taktikával Editre tereltem a szót. A rossz autóbuszközlekedésről cseréltünk eszmét, amikor én szemtelen hangon közbevetettem: — Apropo, mi a véleménye Klavács elvtársnőről? — Csodálkozó pillantására hanyagul megjegyeztem, hogy csak azért kérdem, mert szerintem ő a legvonzóbb, legbájosabb nő a vállalatnál, boldog lesz az a férfi, aki feleségül veszi. (Magamban mosolyogtam. Ha tudná, ha sejtené, ki lesz az!)

Szerda.

Szinte magam is csodálkozom magamon, hogyan lehetek ennyire diszkrét, ilyen hallgatag. A titoktartás hét pecsétje zárja le ajkamat Lám, milyen szilárd a férfiúi lelkierő! Csodálatos diplomáciai ügyességre tettem szert. Képes vagyok a legnagyobb közömbösséggel beszélni RÓLA. A mai szakszervezeti munkavédelmi röpgyűlésen is teljes részvétlenséggel csengett a hangom, amikor azt javasoltam, hogy terjesszék fel Klavács elvtársnőt kormánykitüntetésre. Hogy hogy jutott ez eszembe a munkavédelmi értekezleten? Egyszerű. Klavács elvtársnő olyan remekül dolgozik, hogy ezt a csekélységet igazán megérdemli kormányzatunktól. Szeretném tudni, hogy egyesek miért vigyorogtak.

Csütörtök.

Ma egy kis versikét irtam a faliujság részére. A cime: „K. E.-hez" és így kezdődik: „Szeretem vörös hajad, égkék szemed — Melyből a tündöklő ég rám nevet..." és így fejeződik be: „A teremtés e tökélye, e csodálatos lény — Az én feleségem lesz, az enyém!" Mit szólnának a KIÉRT-nél, ha csak sejtenék is, hogy ez a vers személyes élményen alapul és hogy Edithez szól.

Péntek.

Ma röpke közvéleménykutatást rendeztem a vállalatnál. Ördögi ravaszsággal azt mondtam, hogy egyik barátom félév mulva házasodik — mit tanácsolnak, milyen bútort vegyen? A többség a kombinált szoba mellett foglalt állást, de Kovelik néni kétágyas boldogságára emlékezve, hálószobát javasolt.

Szombat.

Amitől féltem, bekövetkezett. Hiába, a nőkben nem lehet megbízni, fecsegők, fecsegők! Miközben én a diszkréció, a titoktartás élő szobraként járok-kelek és inkább a jobbkezemet vágatnám le, semmint hogy bárkinek is egy szót szóljak, Edit, úgylátszik, kikottyantotta a dolgot valakinek. Ma sorra jöttek hozzám a kollégák gratulálni. Még azt is tudják, hogy félév mulva akarjuk megtartani az esküvőt. Hallatlan, a női fecsegésnek nincs határa!

Vasárnap.

Editnek alaposan megmondtam a véleményemet. Megmondtam azt is, hogy ilyen körülmények között nincs is értelme a félévi várakozási időnek. Hogyisne, hogy addig folyton rólunk beszéljenek? Azonnal összeházasodunk! Így legalább előbb hozzákezdhetek Edit átneveléséhez. Bízom benne, hogy üdvös befolyásom alatt leszokik a fecsegésről és épp olyan tartózkodó, komoly és diszkrét lesz — mint én.

Kertész Márton

J. Tinsley:

Segédeszköz kezdő árulók részére

A napokban történt. Beteges kiváncsisággal olvastam el egy emberszabású lény, Ib Barrouth vallomását, melyet Washingtonban rebegett el az amerikaellenes tevékenységet vizsgáló bizottság előtt. Ez az emberszabású lény önként jelentkezett vallomástételre. Hadd lássák, hogy ő milyen lojális tanú! Barrouth vallomása alig különbözött valamiben a hasonszőrű lojális tanúk vallomásától.

Manapság senki sem követelheti meg egy szegény, megbízható tanútól, hogy minden szavát meggondolja. Ezért azt javasolnám, hogy figyelemmel tanulmányozzák új művemet, a Mintavallomások rövid segédeszközét. Ebben benne van az összes lojális tanúvallomások kivonata. A jövőben bárki ingyen felhasználhatja. A rövid személyazonossági kérdések után, mi a neve, foglalkozása stb., amik tisztára technikai formalitások, méltóztassék megfigyelni, mit mond a segédeszköz. Lássuk csak!

★

A bizottság tagja: Együttműködött ön valaha a kommunistákkal?

A tanú: Igen, egy időben együttműködtem a kommunistákkal. De könyörgöm alássan, van nekem fogalmam arról, hogy mit tettem?

A bizottság tagja: Irt már alá életében valamilyen felhívást?

A tanú: Igen, könyörgöm. Becsaptak. Ezért írtam alá néhány felhívást.

A bizottság tagja: Mi az ön életének a tulajdonképpeni célja?

A tanú: Az én életem tulajdonképpeni célja az, hogy minden percét a kommunizmus elleni harcra szenteljem és minden volt elvtársamat feljelentsem az amerikaellenes tevékenységet vizsgáló bizottságnak. Ezenkívül még egy titkos vágyat melengetek a szívemben: van egy politikailag megbízható, remek ruhakefém. Végtelenül boldog lennék, ha a bizottsági elnök úr kegyeskednék megengedni, hogy kikeféljem a ruháját.

A bizottság tagja: Nem azt akarja mondani, hogy amikor együttműködött a kommunistákkal, olyan naív volt, mint egy gyermek?

A tanú: Rosszabb, könyörgöm, sokkal rosszabb! Akkor reménytelenül ostoba voltam.

A bizottság tagja: Tehát megerősíti, hogy ostoba volt.

A tanú: De mennyire, kérem, de mennyire! Ostoba? Ez a legenyhébb kifejezés! Mit tagadjam? Degenerált voltam. Vak voltam. Most már el sem tudom képzelni, hogyan lehettem ilyen aljávaló. Eltompult az agyam. Ezért nem tudtam felérni ésszel, hogy mit teszek! Hogy én mennyire el voltam tompulva! Szörnyűség! Nohát!

A bizottság tagja: És még?

A tanú: Uram, tudok gépet mosni. Ha van autója, kegyeskedjék megengedni, hogy lemossam! Ezenkívül kimoshatom a fuszekliját, ha méltóztatik megengedni.

A bizottság tagja: Ezzel a mai ülést befejeztük. Mehet a fenébe.

A tanú: Bocsásson meg uram, ha megengedné, úgy mennék a fenébe, hogy nem fordulnék meg... Ugyanis nem szeretném önnek tiszteletlenül a fenekemet mutogatni. Hátrafelé is mehetek, uram?

A bizottság tagja: No jól van, jól van, mehet hátrafelé is.

(Az amerikai Daily Worker cikke. Fordította: Pogonyi Antal)

„Amerika a legnagyobb hatalom, amelynek Isten valaha is megengedte, hogy a zsamolyához telepedjék"

(Eisenhower beszédéből)

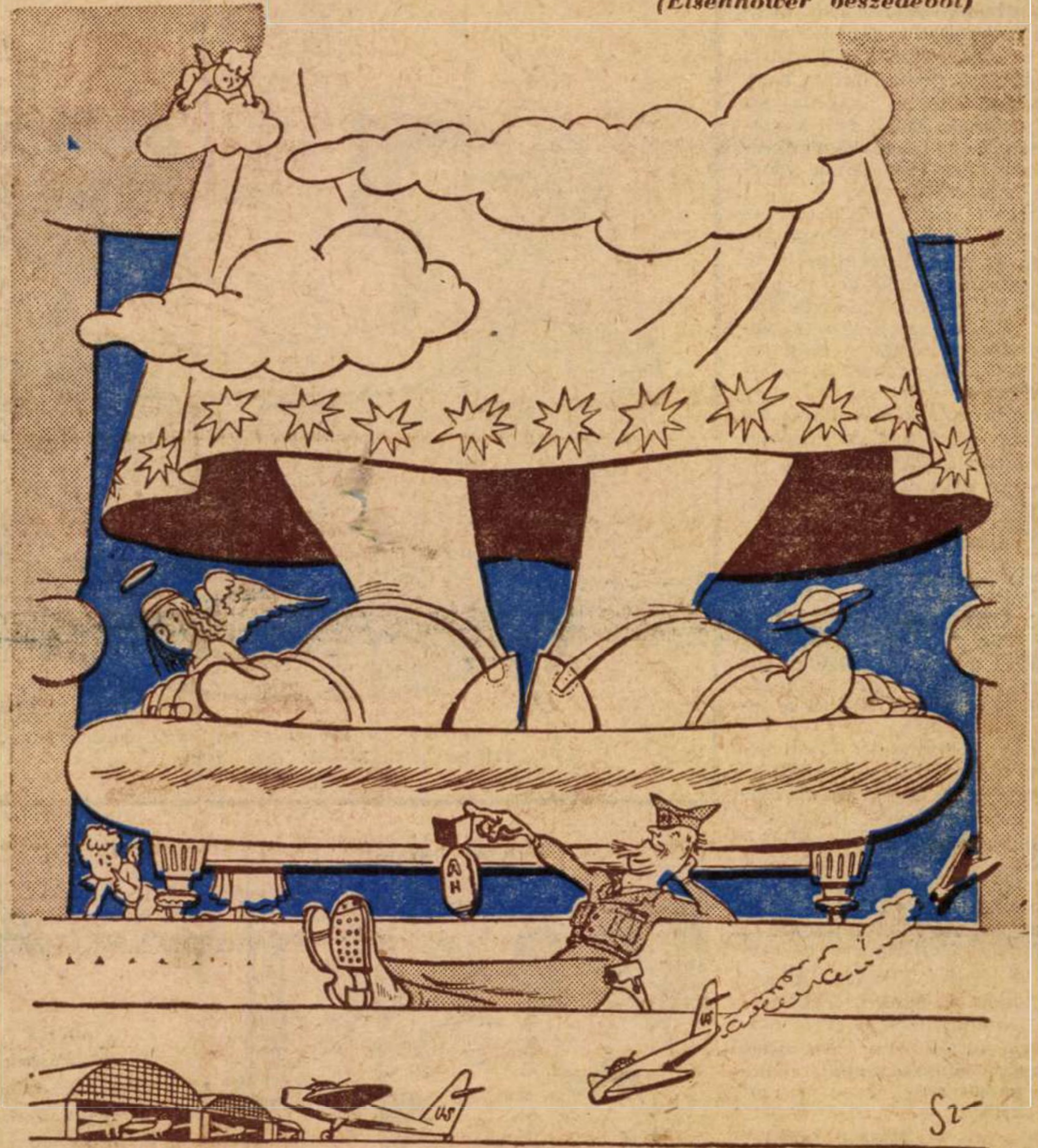

Az Úr hangja: Hat ti mit csinaltok ott?!

Uncle Sam: Nézze Uram, ha már itt vagyunk a zsámolyon, úgy gondoltuk, csinálunk egy-két támaszpontot...

Fémgyüjtő hónap

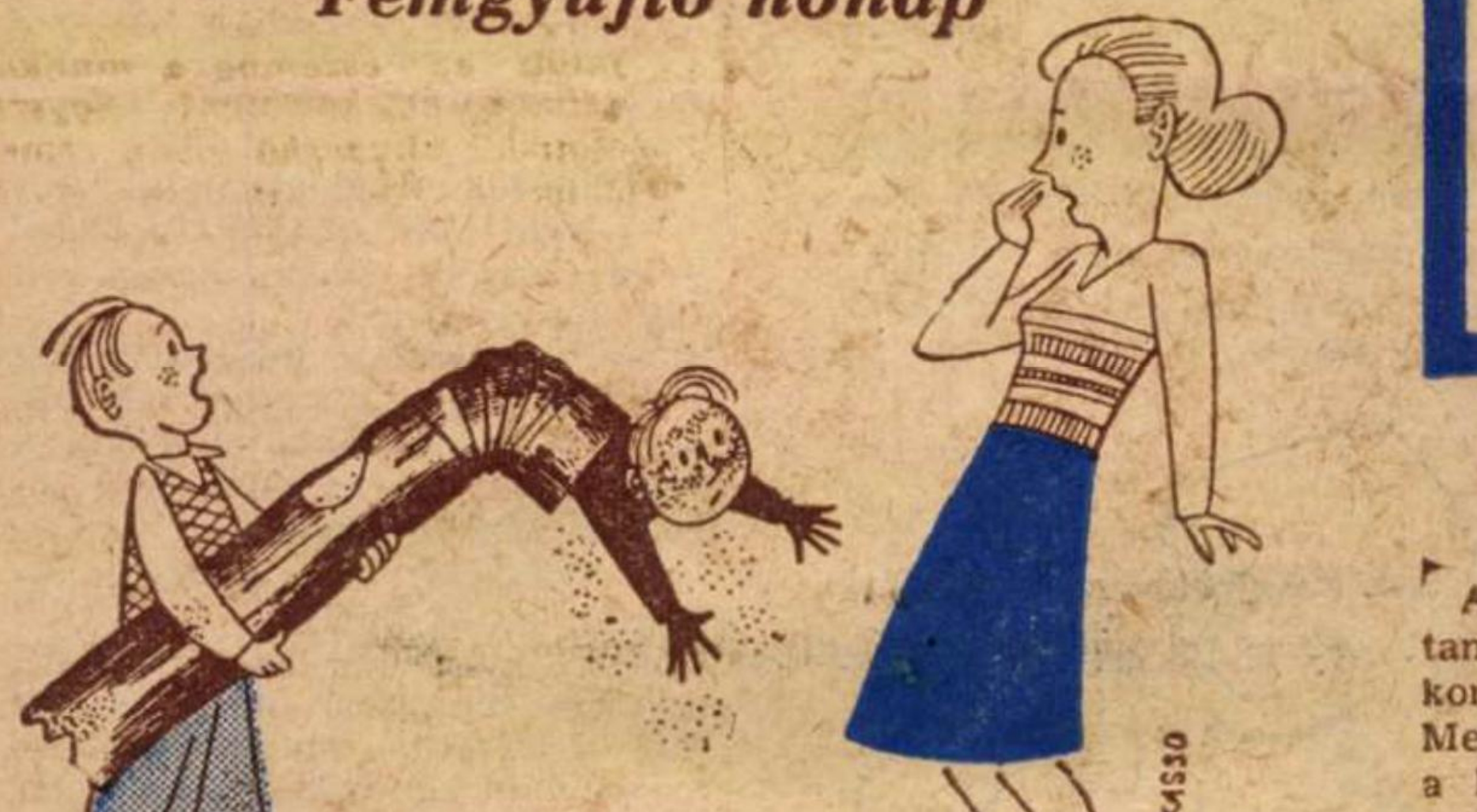

— Anyuka, az Öcsi fémgyüjtés közben beszorult a kályhacsőbe!

A legjobbkor kérdezi...

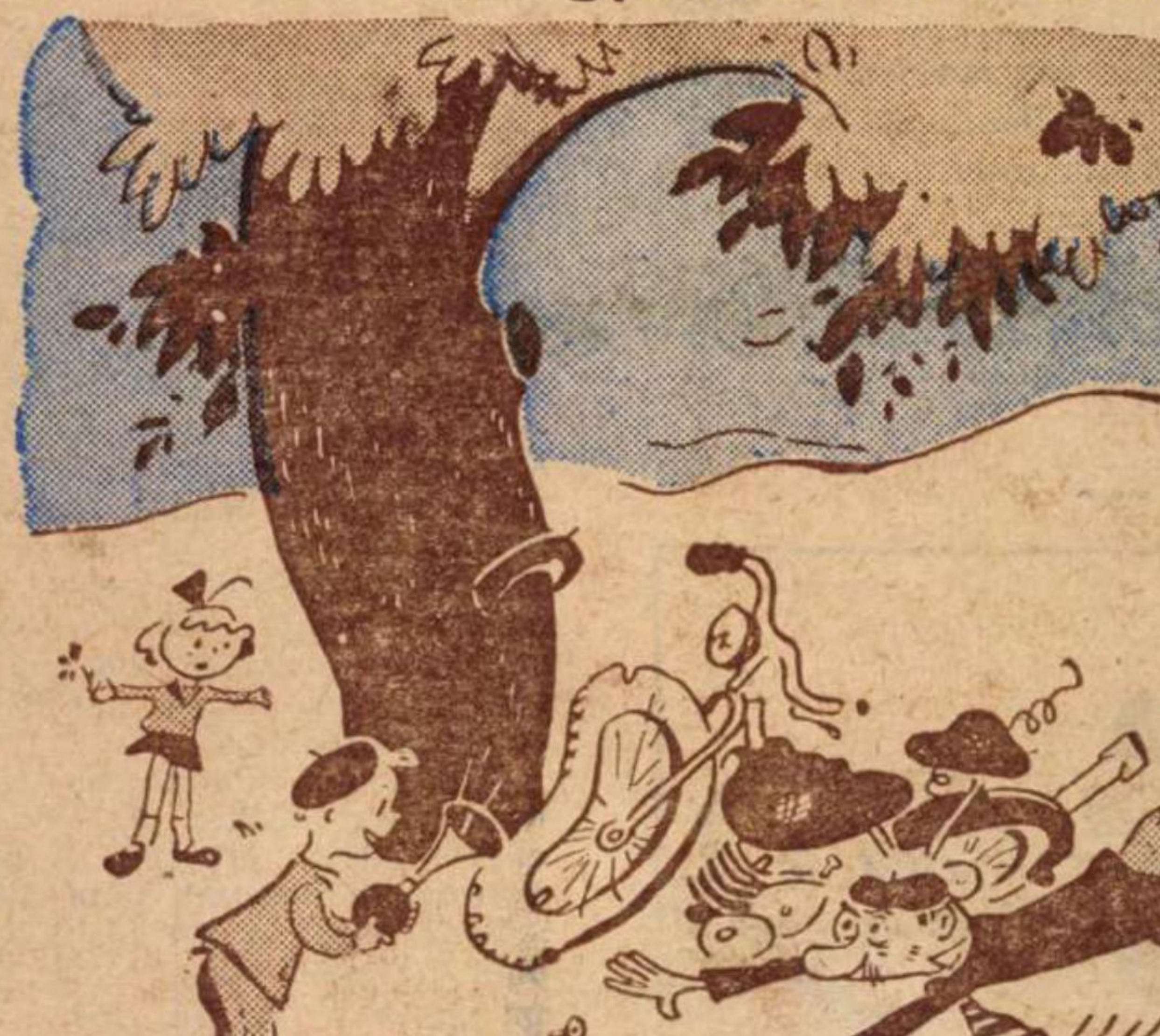

— Bácsi kérem, szüksége van még a dudára?

ÁLOM ÉS VALÓSÁG

A napokban a lexikont lapozgattam és megakadt a szemem a Vaskorról szóló rövid ismertetésen. Megtudtam belőle, hogy a Vaskor a Bronzkort váltotta fel, időszámításunk előtt mintegy ötszáz esztendővel, ekkor kezdtek késeket, kanalakat, kardokat, buzogányokat és más háztartási cikkeket vasból készíteni. Elmondta még a szűkszavú lexikon, hogy a mai Hallstatt nevű osztrák üdülőhely szomszédságában találták meg az első ilyen vaskori leleteket.

Elalvás előtt forgattam a lexikont, nem csoda, hogy utána összevissza álmodtam mindenfélét a vaskorról, persze az álom szeszélyes bukfencei szerint. Megelevenedett előttem a kép, amint a mai Hallstatt helyén elterülő bronzeszpresszóba berohan egy izgatott ember talpig bronzban, lerogy az egyik bronzasztal mellé, s azt mondja lihegve az ott ülő másik bronzembernek:

— Idenézz, barátom! Végetért a bronzkorszak!

És letesz egy furcsa szerkezetet, amely a ma használatos késre emlékeztet, csak rendkívül primitív formában. Vasból készült súlyos alsófelébe egy másik csorba vasdarabot ágyaztak, vágni persze nem lehet vele, csak nyiszálni, inkább ütésre, mint metszésre alkalmas. Mégis kés ez már, igazi vasból készült kés, ma talán selejtnek hívnák, de a maga korában szemlélve modern vágóeszköz, hatalmas lépés előre a fejlődés útján.

És a két ember boldogan borul egymás nyakába a bronzszínű fekete fölött, miközben a vaskorszak kezdetét veszi...

Itt felébredtem, de a furcsa álom tovább motoszkált agyamban, s lám, ahogy bemegyek a szerkesztőségbe, valami különös dolog hever asztalomon. Ránézek, csaknem felkiáltok a meglepetéstől.

Semmi kétség! Az álmomban látott, primitív külsejű, kesnek megkalapált első vasdarab!

Kicsit talán még kezdetlegesebb, csorbább, formátlanabb, de lényegében ugyanaz!

Elámulok. Lehetséges, hogy az álom folytatódik?

Aztán egy pillantást vetek a kés mellett heverő kísérőlevélre és egyszeriben kijózanodom.

„Több esetben fordultunk már a Diákélelmezési Vállalathoz panasszal a menzák ellátottsága miatt, eredménytelenül. Ujabb panaszunk van, de véleményünk szerint ez már túlnő a Diákélelmezési Vállalat keretein. Helyes kezdeményezés a selejt felhasználása, de csak abban az esetben, ha nem újból selejtet készítenek belőle. Ebben az esetben pedig ez történt. Kérjük a Ludas Matyit, győződjék meg arról, hogy ez a késnek nevezett tünemény alkalmas-e étkezési eszköznek és szabadítsa meg hallgatóinkat tőle, de a magyar ipart is."

Még egy „kés" hever az asztalomon, ez alighanem a pléh-korszakból származik. Fába ágyazott bádogdarab, valaki játékos kedvében két ujjal össze-vissza görbítette. A bádogba a következő büszke feliratot préselték:

„Svédacél".

A levél kéréséhez híven egy szempillantás alatt megállapítom, hogy étkezésre egyik eszköz sem alkalmas.

Hogy mire alkalmas?

Esetleg újításnak lehet minősíteni, esetleg fel lehet rá venni prémiumot, esetleg le lehet vele járatni könnyűiparunkat.

Javaslatunk: meg kell keresni ezt a hallstatti újítót, a vaskorszak eme ötletes visszavarázslóját, de a többi ősembereket is, valamennyi lelet-gyárost és selejt-specialistát, aki érdekelt az ügyben. Mielőtt még zsenialitásuk újabb bizonyítékaként gyufa helyett két összeverhető kődarabot hoznak forgalomba.

A két hallstatti kés egyébként megtekinthető szerkesztőségünkben.

Nekem „álmomban ne jöjjenek elő."

Darvas Szilárd

Kiállításon

Voltam a cukrászati kiállításon. Legalábbis ezt kell mondanom.

Vasárnap délelőtt ugyanis, egészségügyi sétám során a Híradó mozihoz érkeztem, ahol megálltam és elmerülve nézegettem a plakátot. Ám, amint kicsit jobbra fordítottam a fejem, láttam, hogy a szemközti oldalon hatalmas tömeg hullámzik. Ebből arra következtettem, hogy megnyílt a cukrászati kiállítás. Okvetlenül megnézem! Átmentem.

A bejárat előtti részt embervastagságú cölöpökkel sűrűn beültették és ha jól megfigyeltem, az egész nagy épületet megtámasztották erős gerendákkal. Ebből viszont azt a következtetést vontam le, hogy a rendezőség számított a pestiek hatalmas érdeklődésére.

Beálltam az árkádok alá, a tömeg közé vegyültem és türelmesen vártam, míg kinyitják az ajtót. Mert csak csoportonkint lehetett bejutni. Az egyre erősödő nyomásból könnyű volt megállapítani, hogy már mögöttem is többszázan állnak. Aztán éreztem, hogy lábaim alól kicsúszik a talaj. Enyhén a levegőbe emelkedtem és a tovatűnő cölöpökből rájöttem, hogy haladok, pedig ebből a célból egy árva mozdulatot sem tettem. Sodort a tömeg.

Kanyar következett és hatalmas kirakatablakok suhantak el a szemem előtt, édes vanilia-illat ütötte meg az orrom, finom sütemények szaga. Következtetés: már közel vagyok a célhoz!

Hirtelen megritkult a tömeg. Arcomat áprilisi szellő csapkodta, egy autó dudált közvetlenül az orrom előtt. Csodálkozva néztem körül. A Dohány-utcában voltam.

Lehangoltan, lógó orral elindultam. A szembejövők irigyen csodálkozva néztek rám. Ez kicsit visszaadta önbizalmamat. Végeredményben mégis csak voltam a kiállításon!

Halasi Árpád

Egy kis külpolitika

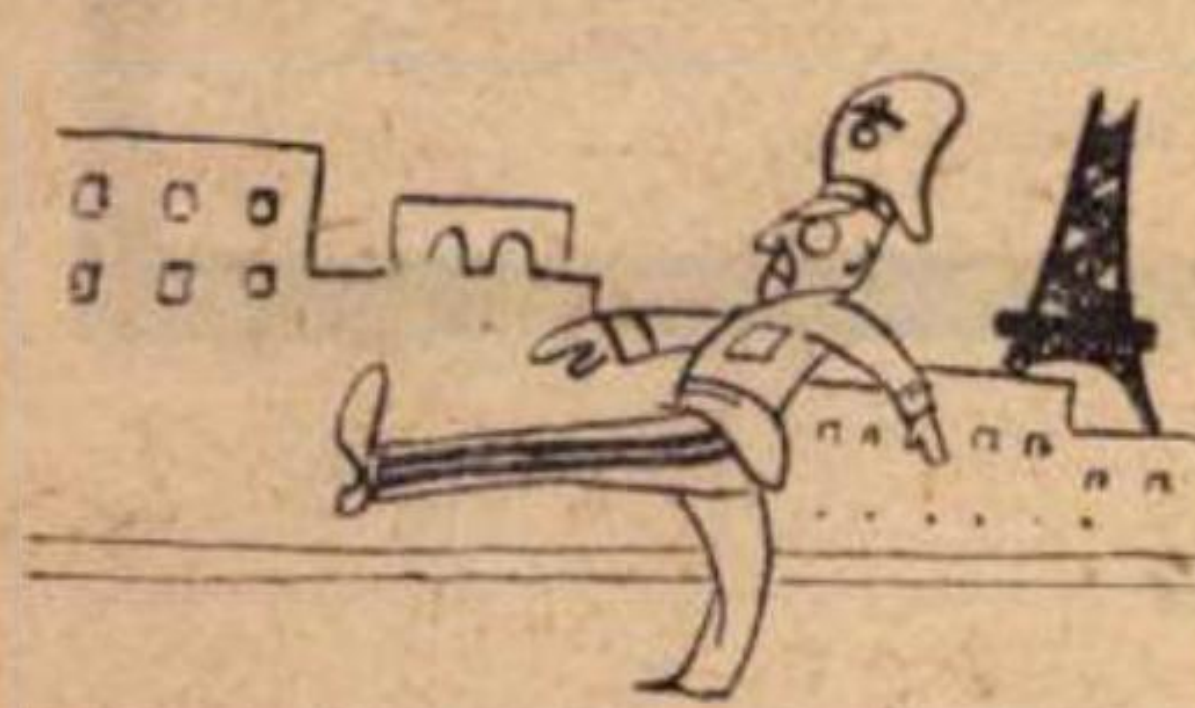

Manteuffelnek, a hitleri hadsereg volt vezérezredesének vezetésével Adenauerék bizottságot küldenek Párizsba.

Hitlerék 1940-ben elhibázták a dolgot. Most látszik meg, hogy Adenauer sokkal jobb stratéga Hitlernél. Ő tudja, hogy nem szabad egyszerre olyan nagy hadsereggel bevonulni Párizsba, mert az nagyon feltűnő...

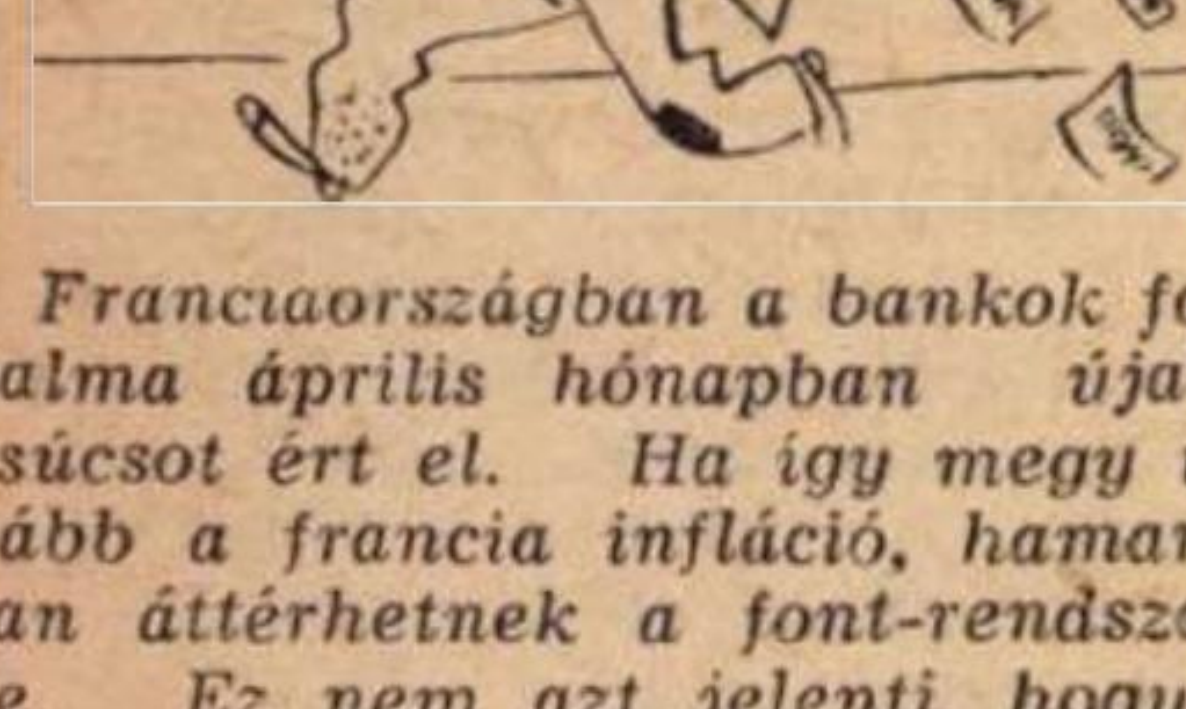

Franciaországban a bankok forgalma április hónapban újabb csúcsot ért el. Ha így megy tovább a francia infláció, hamarosan áttérhetnek a font-rendszerre. Ez nem azt jelenti, hogy a frank helyett font lesz a fizetési eszköz, hanem azt, hogy a frankot nem számolják, hanem fontszámra mérik...

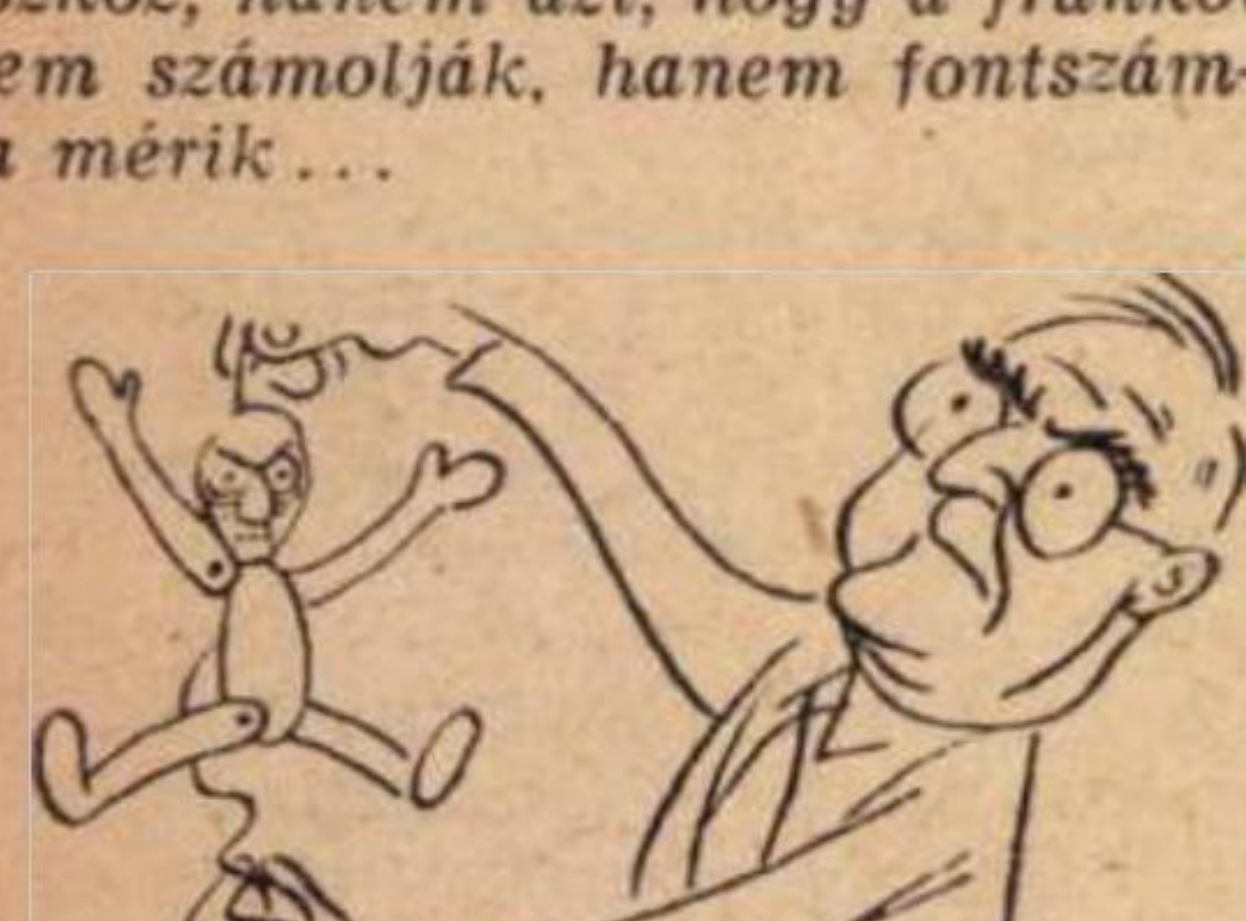

John Foster Dulles, a Londonban tartózkodó amerikai külügyminiszter Blücher nyugatnémet alkancellárt Londonba rendelte. Ebből látni, hogy az amerikaiak Nyugat-Németországot éppoly független államnak tekintik, mint Angliát vagy Franciaországot.

És semmi remény nincs arra, hogy a közeljövőben függetlenebbnek tekintsék.

Kínai fal...

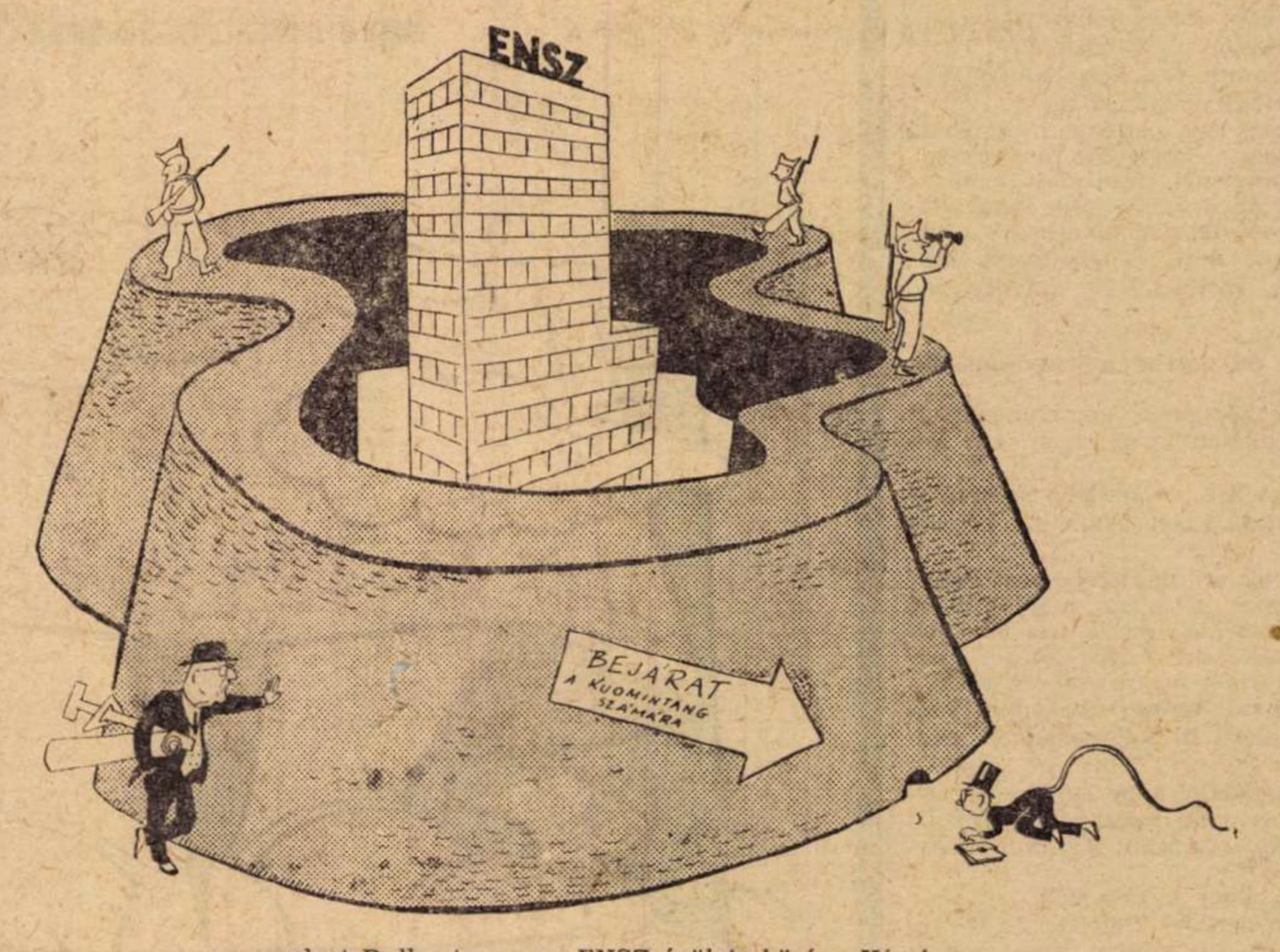

:..amelyet Dulles tervez az ENSZ épülete köré, a Kínai Népköztársaság felvétele ellen.

Udvari kaland

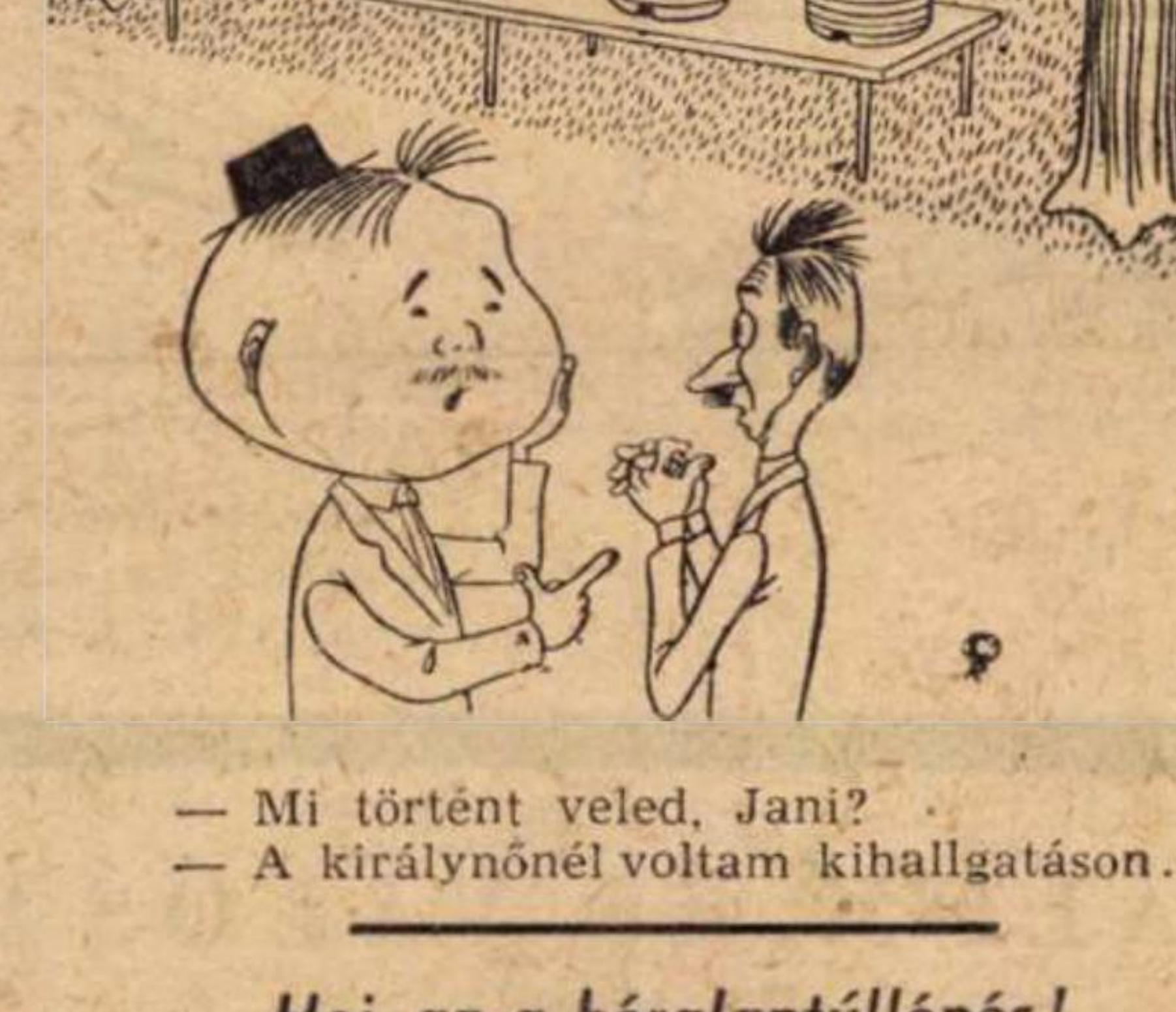

— Mi történt veled, Jani?
— A királynőnél voltam kihallgatáson..:

Hej, az a béralaptúllépés!

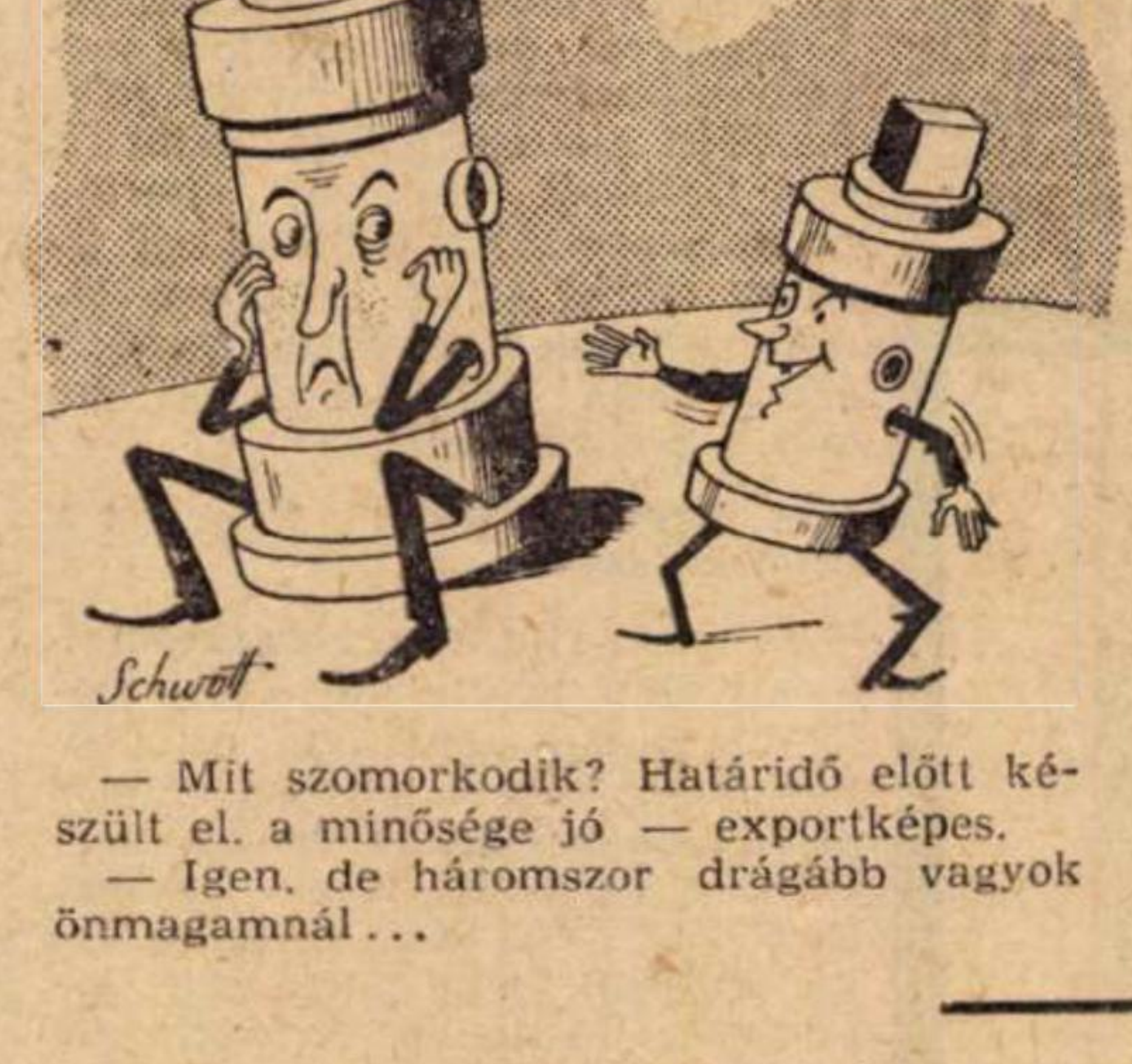

— Mit szomorkodik? Határidő előtt készült el, a minősége jó — exportképes.

— Igen, de háromszor drágább vagyok önmagamnál...

Nyolc? Kilenc? Tíz?

Ötletes módon harcol a Metalimpex az exportáruk jobb minőségéért. A vállalat egyik dolgozója, Németh Ágnes legutóbb rajzos levéllel fordult a Kőbányai Alumíniumhengerműhöz, felsorolva és megrajzolva azokat a hibákat, amelyeket a kőbányai gyár elkövet. Ezek egyike az, hogy az exportládákban gyakran kevesebb lemez van, mint amennyi fel van tüntetve a ládán. Hogyan fordulhat ez elő? Talán így:

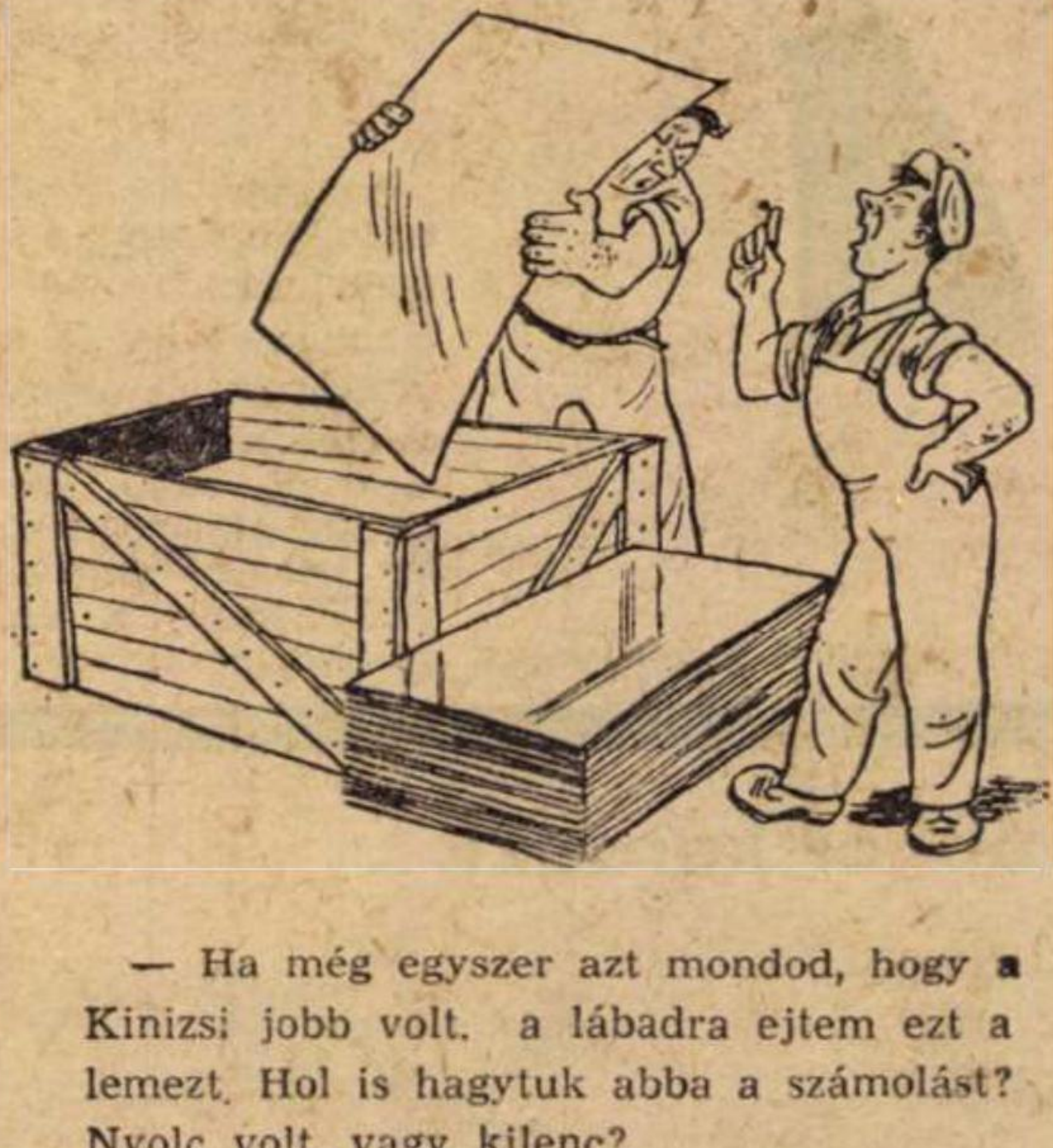

— Ha még egyszer azt mondod, hogy a Kinizsi jobb volt, a lábadra ejtem ezt a lemezt. Hol is hagytuk abba a számolást? Nyolc volt, vagy kilenc?

— Mondjuk tíz. Szóval nem volt jobb a Kinizsi...

A BÁCSI NEM JÓL LÁT...

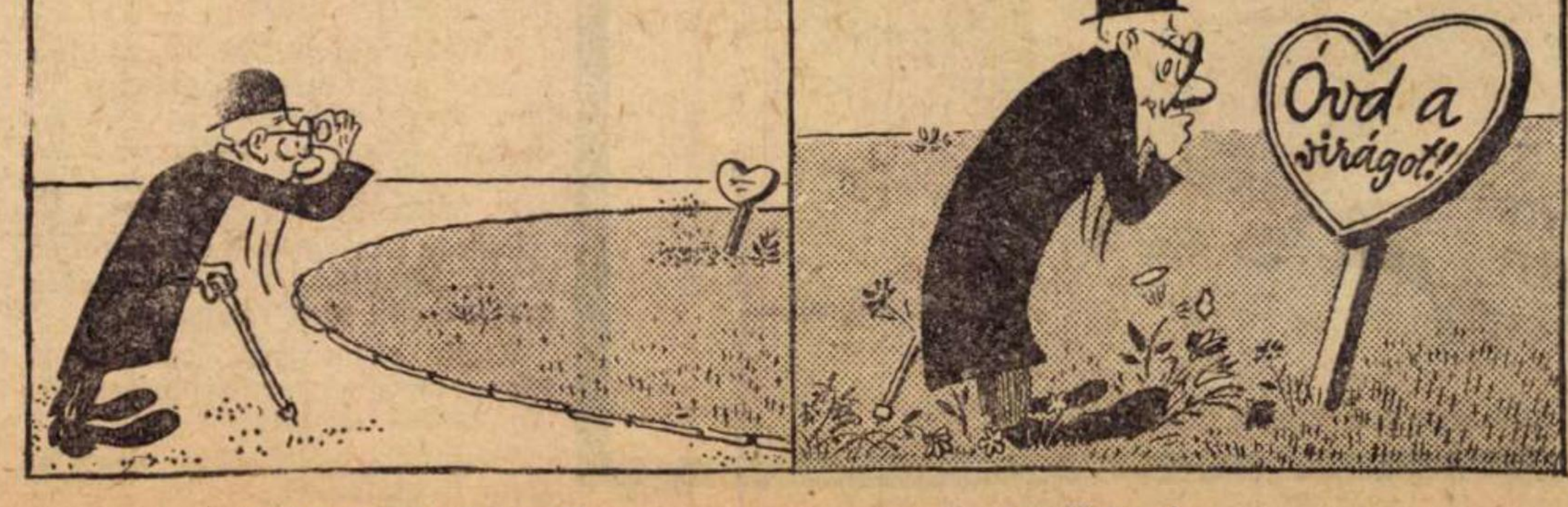

— Mi lehet odaírva?!

— Hm...!

János szamara

(Egyszerű történet két fiatal piktorról, úgy, ahogyan azt a ceglédi Öregszőlőben mesélik.)

Gábor Móric a fővárosi piktorság napsugarában sütkérzett. Lukácsi Jani falusi egyszerűségében ült meg a ceglédi homokon. A pesti jóbarát úgy nyaranta lelódult Ceglédre egy pár napra s akkor kihúzódtak az Öreghegybe, a Lukácsi-parcella földikunyhójába. Közben eszeveszetten pingálták a nyári szinekbe temetkező ceglédi tájat.

— Iá! Iá! Iá! — bőgött valami pincéből fakadó torokhangon az öreg Bubori csacsija, amint tikkadtan vonszolta a talyigát a Lukácsi-parcella mellett.

Gábor Móric már a főiskolán nevezetes volt arról, hogy nagyon ügyesen utánozta az állatok hangját. Megreszelte a torkát, gyönyörűséggel válaszolt a jószágnak.

— Iá! Iá! Iá!

Ha villámcsapás érte volna a fülest, nem meredhetett volna meg váratlanabbul. Két első lábát szétvetette, a hátuljára rátámaszkodott, s fajtáját jellemző türelemmel várta, hogy vajjon melyik hártyán toppan elé a rokon.

Bubori bácsi nagytürelmű ember volt.

— No, gyerünk, kedves! — szólította békés hangon, de bizony a szamár nem mozdult. A két piktor majd hogy kétrét nem hajolt a nevetéstől, alig tudtak kimászni a dűlőre. Mire odavergődtek, Bubori szomszéd már rimánkodásra fogta a dolgot.

— Mozdulj már, kedves egy jószágom! A fene essen beléd. Tetszik tudni, meg van indulva a betyár, aztán a másiknak a hangjára megkötötte magát. Maguk mikor vették a szamarat?

— Az nem szamár volt! — botlottak nevetés közben Móric szavai. — Én voltam magam! Valahogy ilyenformán! — s már rá is zendített a szamár szerelmi vallomásra.

— No, elég legyen a tréfából! — csapott oda Bubori a csacsinak. — Toljuk már meg, legények!

Nekiestek mindahárman.

— Nem indít ez, Bubori bácsi! — mosolygott János hangjában egy kis részvéttel.

— Pedig nekem haza kell érni mihamarabb. Patikaszer van nálam. A kis onokámat meglepte a hidegrázás! Ugyan ellátták a soromat! Mitévő legyek?

— Bocsásson meg, bátya! — fordult hozzá Móric.

— Ez most már csak a másik szamár hangjára megy haza! Ugyan haladjon egy kicsit előre, aztán hadd látom, hogy bőg olyan szamármódra!

— Nem csinálok magamból bohócot! — fordított hátat Móric.

— Nagyon el van esve az a kisgyerek!

Móric utóbbis megindult, előrement vagy száz lépést, égnek emelte a tekintetét s nagyon kényszeredetten, de tele tüdővel bőgte:

— Iá! Iá! Iá!

A szamár felvágta a farát s mintha puskából lőtték volna ki, felvágva rohant vagy száz lépést. Ott megállt. Bubori és Lukácsi lihegve érték utol.

— Az édesanyja nemjóját! Ezt úgy látszik, rátánkint kell hazacsalogatni. Ugyan menjen mán előre, kedves. Aztán szólítsa! Maga nagyon ért a nyelvén!

Móric kényszeredetten előrement és újra elindította az állatot. A csacsi a hangra újra megindult, de vagy száz lépésre ismét megmakacsolta magát. Így csalta, hivogatta haza a fiatal művész a szamarat végig a középúton, nem csekély derültségére az embereknek.

Hát aztán különösebb virga nem is lett belőle. Az orvosság nagyon idején érkezett. A beteg gyermek hamarosan talpraállt.

Csak éppen a két föstő bánta vagy két nyáron a komédiát. Mert azt egyetlen ismerős meg nem állotta, amikor elhaladt a Lukácsi-parcella mellett, hogy valami virágos jó kedvvel be ne kiáltson:

— Hallod-e, Jani! Nem eladó a szamarad? Mert ha árában adnád, én ugyan megvenném!

Rossi Károly

KULTURFRONT

Egy ismeretlen Tóth Árpád-vers

Tóth Arpádról, aki 1886-ban született és 1928-ban halt meg, s akit mint Ady korának nagy humanista elégikusát s a magyar proletárforradalom lelkes ünneplőjét tart számon az irodalomtörténet, csak kevesen tudják, hogy kitűnő humorista is volt és ifjúkorában Debrecenben LUDAS MATYI címmel élclapot is szerkesztett, az egykori DEBRECENI NAGY UJSÁG vasárnapi mellékletét. Később munkatársa is volt a BOLOND ISTÓK-nak is. Ez utóbbi élclap 1918 április 29-i számában jelent meg A HOLDKÓROS APRÓD TÖRTÉNETE című tréfás-szatirikus költeménye, mégpedig ARPETTO aláírással. Már Debrecenben is ezzel az álnévvel jelezte szatirikus verseit.

A holdkóros apród története

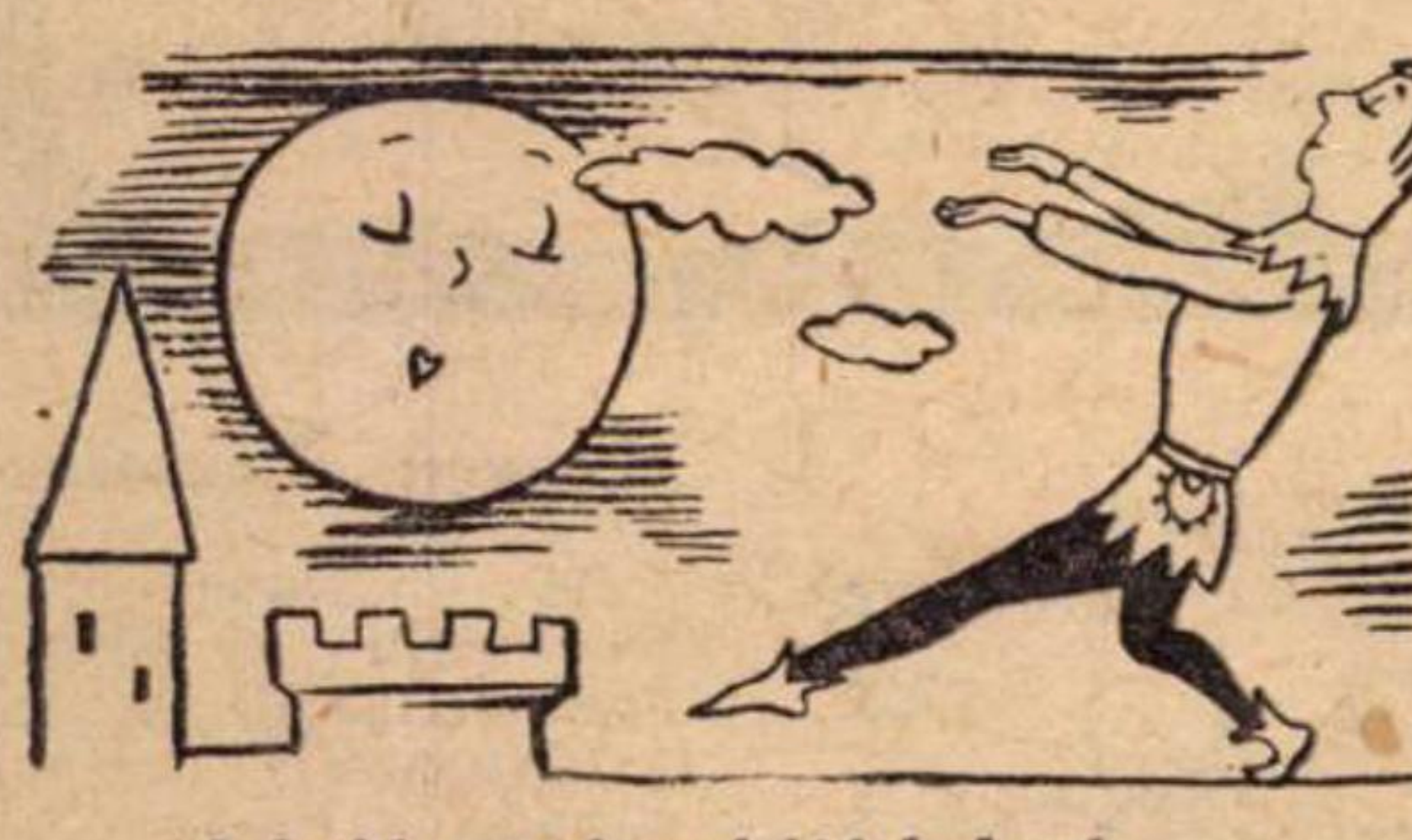

A hold, az alma-bájú bolygó
— Mondják — veszélyes és hamis,
Hadd mondok erről egy mosolygó,
Csiklandó mókát magam is!

Dalom sajkája hős lovagkor
Romantikus vizére ring, —
Sok furcsa módi járta akkor:
Acélból volt a férfi-ing...

Viszont a drága női meznek
Sok titkát, bájos holmikat,
Miket ma csipkékkel hímeznek,
Vas-öv pótolta és — lakat!

Finom kis kor volt! — És e korban
Élt egy kedves, nyulánk legény,
Legnyalkább az apródi sorban,
De jaj, beteg vala szegény!

Azon kapták őt éjről éjre
Az alabárdos bakterek,
Hogy egyre a kastélyerkélyre
Mászkál szegény kóros gyerek!

Megtörtént néha, hogy lepottyant,
S majd szétzúzta a meredély,
De a fiúnak meg se kottyant,
Megint mászott, ha jött az éj...

Hát összeültek a tudósok
S tűnődtek, ez hogy is lehet?
És lévén tudományuk jó sok,
Meg is fejték az esetet.

S szavuk méltó e díszes dalra,
Mert bölcseséggel tele volt:
Azért megy az apród a falra,
Mert vonzza őt a tele hold...

Nos, bölcseség zsírjában úszott
E döntés... csak baj vala még,
Hogy a fiú akkor is kúszott,
Ha nem volt holdas fent az ég!

A legfőbb bölcset ez gyötörte,
És aludni se hagyta őt,
S fejét, amely főtt, egyre törte,
És amíg törte, egyre főtt...

Kiment éjjel a kertbe s hát ott
Amint szemét felemelé,
Ime pont a fiúra látott:
Mászott javában fölfelé!

S fönt az erkély korlátja mellett
Egy lánynak ívelt termete,
Ő volt! A várúr szőke, molett,
Ringó csípőjű gyermeke!

Oly teljes volt, olyan igéző,
Sejtelmesen vonzó, kerek,
Hogy majdnem a bölcs kerti néző
Is kúszott már, mint a gyerek!

S vígan dörmögte: éljen! éljen!
Hát mégis csak hold-kórja volt!
Mert nem fontos, hogy pont az égen
Kerestessék — a teli hold!

Örökszép daljátékunk a „János vitéz," ötvenéves

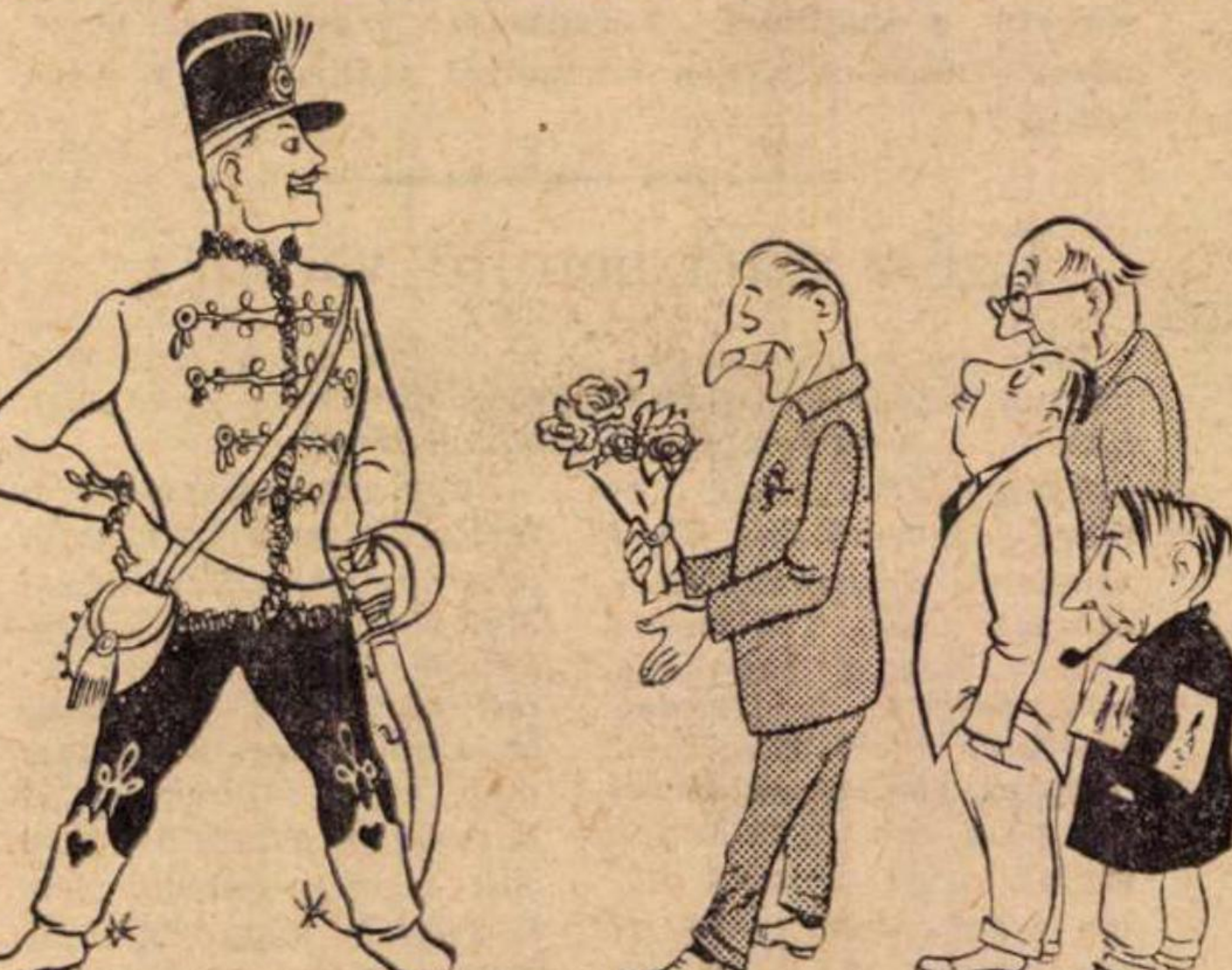

— Az operettszerzők nevében érdeklődünk, mi az örök fiatalság titka?

— Egyszerű. Jó szövegkönyv kell és jó muzsika...

KORÁN KEZDIK

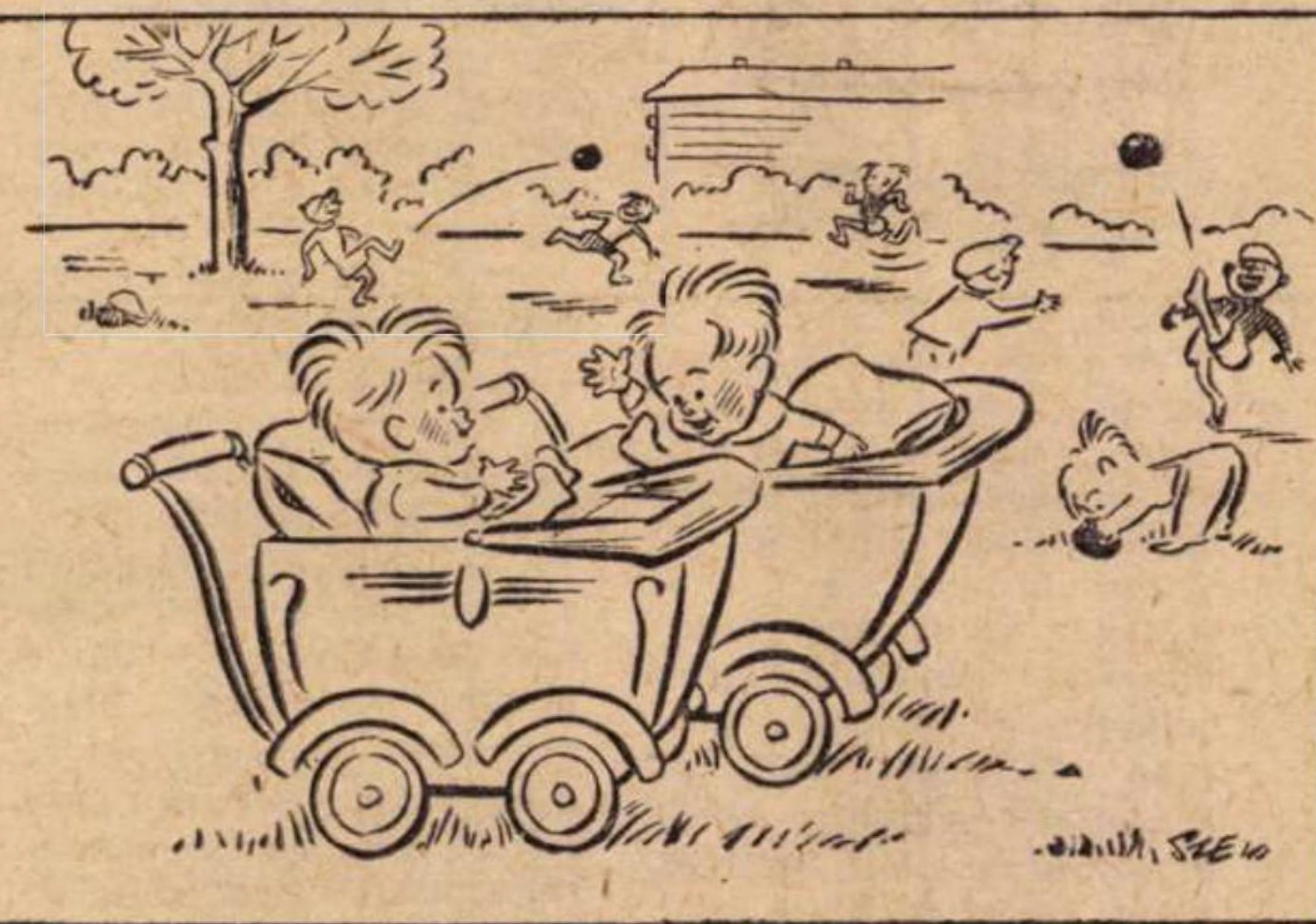

— Mit gondolsz, mennyire vertük volna meg az osztrák csecsemőket?

Nem javul a helyzet a jegyüzérek frontján

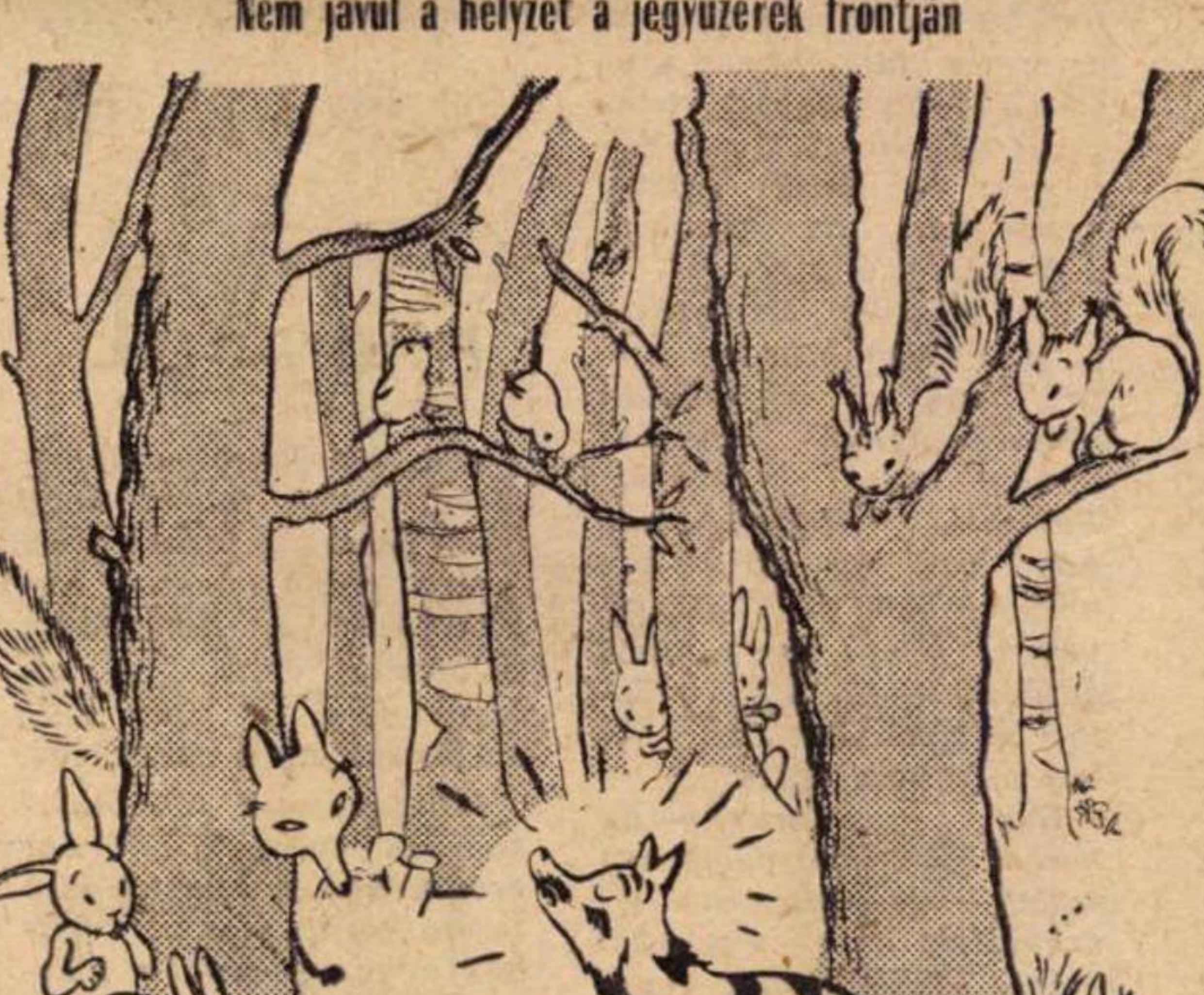

— Képzeljétek, a nagybátyám karriert csinált. Mozihiéna lett a Szikra előtt...

Küsmödi bácsi

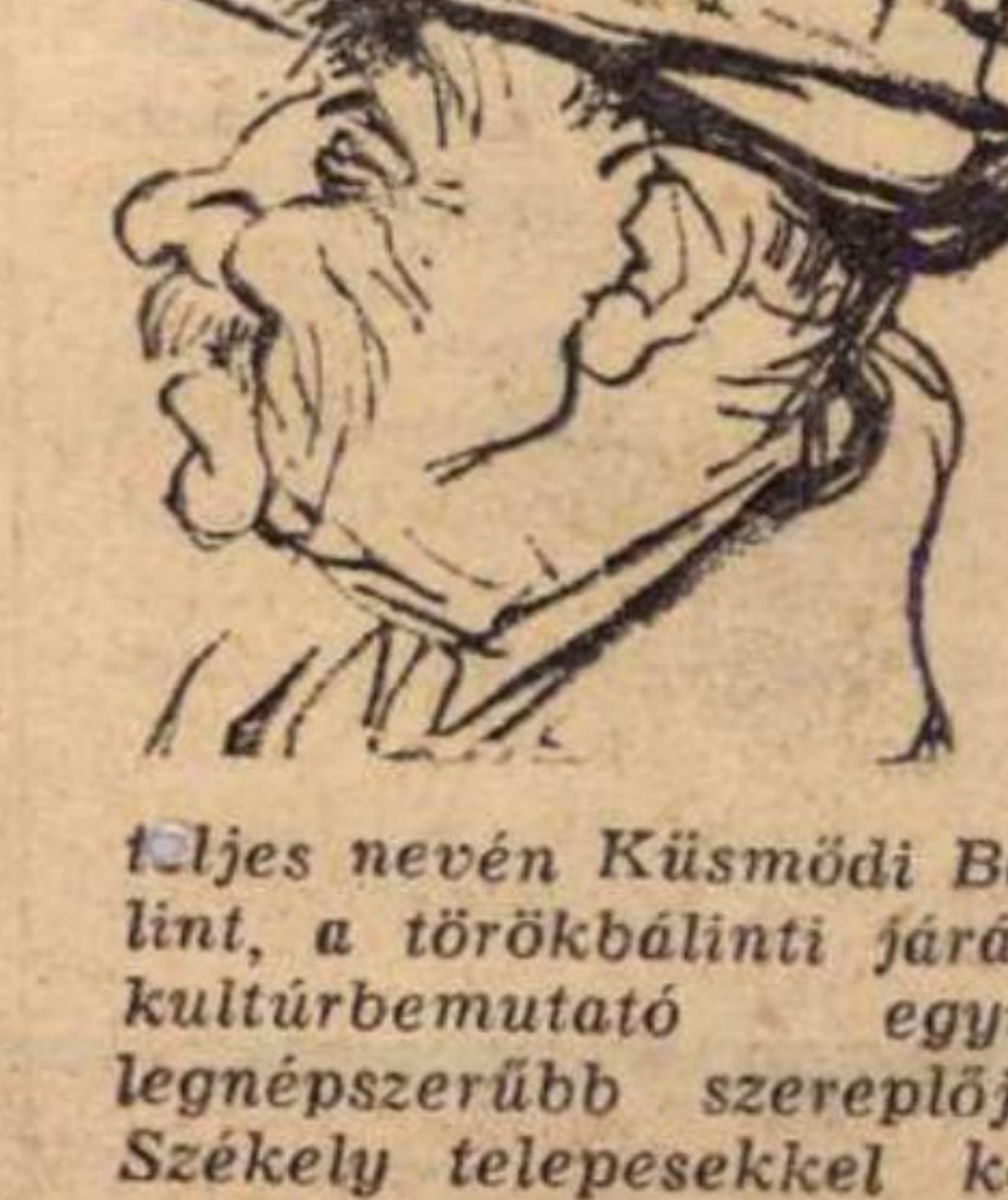

Teljes nevén Küsmödi Bálint, a törökbálinti járási kultúrbemutató egyik legnépszerűbb szereplője. Székely telepesekkel került 1946-ban Budajenőre. Dalol, táncol, de nem csoda. Még csak 67 éves.

„Doktor Ugyanaz"
színházba megy

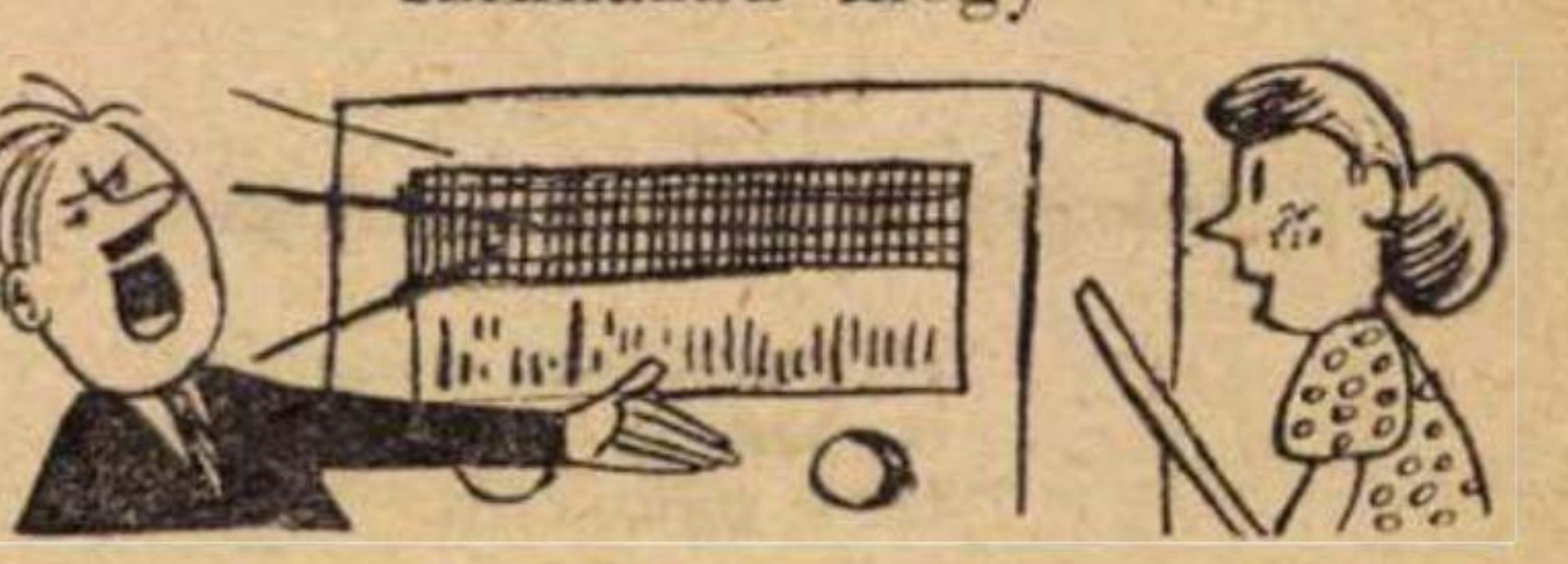

Doktor Ugyanaz a Nemzeti Szinházban. Megérkezik. Idő 7 óra 13 perc. Arca sugárzik és piros. Kicsipte a tavaszi szél. Hanyagul mutatja a jegyét. Elsápad és arca csodálkozó kifejezést ölt:

— Hogyhogy nem lehet bemenni a nézőtérre? Kit zavar az? A szinészeket? Ugyan! A közönséget? Én is közönség vagyok és engem nem zavar. Az ember töri magát a jegyért, egy órát sorbaáll, két percet késik és nem engedik be. Ez felháboritó. Én kérem gyógyszerész vagyok, halljanak meg a betegeim? Nahát, ez az Operában nem történhetik meg. Ott beállitják az embert. Igenis beállitják a fal mellé. Itt az igazolványom. Kérem a panaszkönyvet.

Doktor Ugyanaz az Operaházban. Megérkezik. 7 óra 13 perc.

— Hinyje a nemjóját, osztán mér nem lehet bemenni? Tehetek én arrul, hogy késett a vonatom? Direkt felgyüttem Köcskemétről a tsz-ből, hogy megnizzem a maguk operáját. Csak ide állok be, la. A fal mellé. A Nemzetiben is így csinyálják. Azt se lehet? Az ántiját neki! Kérem azt a panaszkodó könyvet!

Doktor Ugyanaz a Madách Szinházban. 7 óra 13 perc.

— Nekem ne magyarázzanak, én dolgozó vagyok. Kétkezi dolgozó. De kiabálok! Én ma kétszáz mázsa vasat emeltem, elvtársak. Ledobtam a vinklit és rohantam ide Kispestről. Igenis orditok, mert ez a munkásosztály átejtése. Operában és a Nemzetiben a falhoz állítják az embert. Ezt már tudhassák. Kérem a panaszkönyvet.

Doktor Ugyanaz az Ifjúsági Szinházban. 7 óra mult 13 perccel.

— Én kérem pedagógus vagyok. Hogy-hogy? Pedagógusoknak sem? Mens sana in corpore sano. Akkor sem? Ezt megirom a „Kisdobos"-ba. Így bánnak az ifjúság nevelőivel! Kérem a panaszkönyvet.

Doktor Ugyanaz az Operett Színházban, 13 perccel mult 7 óra.

— Mit gondolnak, ki vagyok én? Én káder vagyok, elvtársak. Itt az igazolványom. Én ennek az előadásnak a megnézésére beütemezett káder vagyok. Hogyhogy nem lehet bemenni? Engem nem lehet a fal mellé állitani! Azaz hogy lehet. Hadd álljak be a fal mellé, elvtárs. Azt sem? Önnek szűk a keresztmetszete. Majd én elintézem magát. Kérem az igazgatót. A főtitkárt. A titkárt. Még hét óra sincs. Pobjeda órám van. Káder vagyok. Kérem a panaszkönyvet.

Doktor Ugyanaz otthon. Vasárnap 4 óra 25 perc. Doktor Ugyanaz a rádió mellett ül és hallgatja a meccs közvetitését. 4 óra 50 perc, a felesége belép. Jön-megy, tesz-vesz. Doktor Ugyanaz felcsattan.

— Fiacskám, tudod, hogy 4.25-től meccsközvetités van. Zavarsz! Nem érted: zavarsz! Légy szíves, légy tekintettel a... Góóóól!!! A fene egye meg! Most látod azt sem tudom, ki lőtte, kinek.

PÁSZTOR JÁNOS

VEREJTÉKES MUNKA

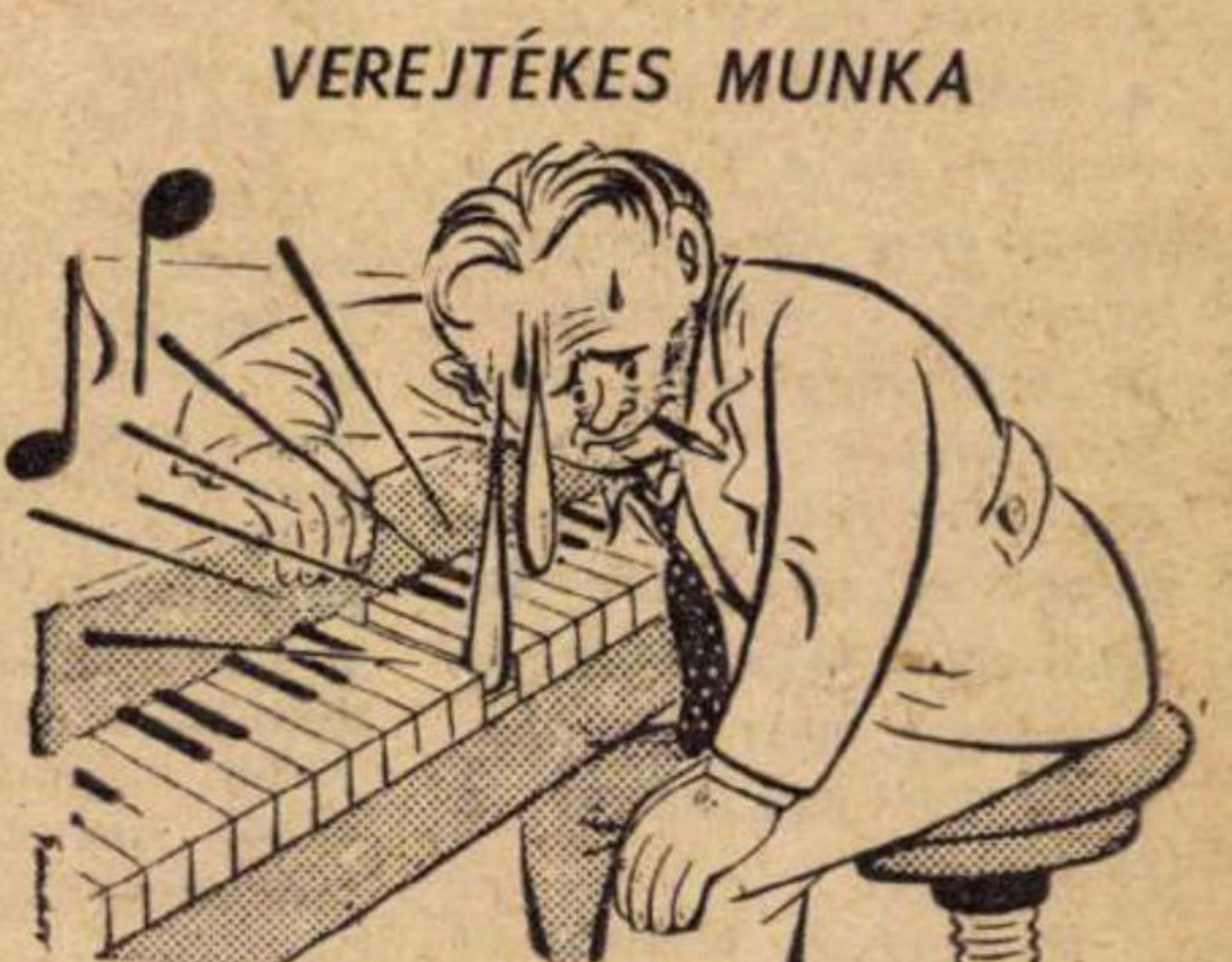

— Azt hiszem, sikerült kiizzadnom egy új tömegdalt...

Elszaporodtak a giccsfestők és elárasztják rossz képeikkel a vidéket

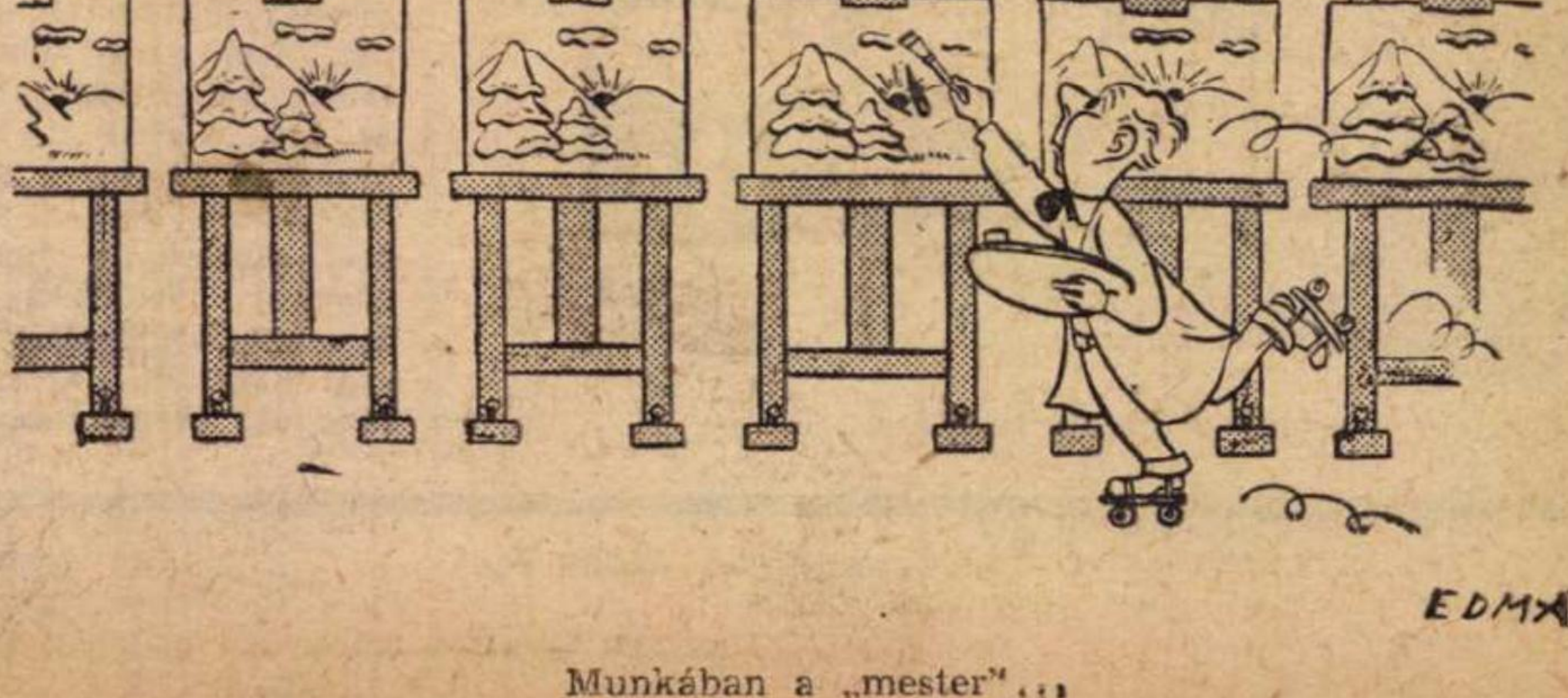

Munkában a „mester"...

Le a bürokráciával!

Két csodabogár

I.

A Március 15.-téren a Csemege Bolt kirakatában olvastam:

> *„Nemzetközi összefogás,*
> *magasabb életszínvonal,*
> *több gyümölcs."*

Helyénvalók ezek a jelszavak, de csak különkülön. De így együtt? Talán csak nem déligyümölcsre értették jelen esetben a nemzetközi összefogást?

II.

A Falu Színház előcsarnokában egy jutalomzászlón ez áll:

„A művész értékét növelje az ember súlya."

Ezt a mondatot valószínűleg idegen nyelvből fordították — de rosszul. Az eredeti nyilván azt akarja mondani, hogy a művész emberi erényei növelik művészi értékét. Így azonban akaratlanul is arra gondol az ember, hogy 50 kilón alul nincs művész és csak a 100 kilón felüliek igazi nagy művészek.

Pászti Gyula
V., Ferenciek-tere 4.

Rózsadombi panasz

Kedves Matyi! Olvastam, hogy néhány héttel ezelőtt mindent megtettél a pesti padok ügyében, de úgylátszik nem hallgattak rád, pedig ezrek nevében szóltál, akiknek a tavasz nem közömbös. Bevallom, magam is közéjük tartozom. Szeretem a ragyogó napsütést, a rügyező fákat, a virágzó szerelmet — nem részletezem tovább, hiszen te sem vagy fából. De a Rózsadombon a pad sincs fából. Sőt, kőből sem. Nem tudnám felsorolni azt a sok anyagot a természetben, amiből nincsen pad városunk e festői részén. Az ember sétál, elfárad és szeretne lecsücsülni. Minden kelléke megvan hozzá, csak a kispad hiányzik. Ezért a tavaszi és a nyári, a meglévő és a leendő, a fiatal és a korosabb szerelmesek megbízásából kíséreld meg újra, hogy „pad-ügyben" előterjesztett kérésünket meghallgassák és teljesítsék. De most aztán jó helyre küldd a panaszt, mert nem akarunk két pad között a földre esni.

Barátod és olvasód:

Zsumi Viktor
budapesti szerelmes

A betonútnak széle is van

Nagy barátja vagyok a könnyűzenének, de azon mégis csodálkozom, hogy a kedves, fülbemászó dallamú „Kerékpáros leszek én..." kezdetű dalt nem tartják illetékes helyen furcsának. Tudniillik ebből a dalból megtudhatjuk, hogy érdemes kerékpározni, mert — mint a szöveg mondja — „A betonút közepén száguldunk, te meg én", sőt „A betonút közepén ajkunk összeér" (!?) (Ha szerencsénk van és közben nem ütött el egy autó.)

Ma, amikor végre útonútfélen hirdetjük, kiállításon, iskolákban, plakátokon, hogy tartsuk be a közlekedési szabályokat, nem tartom célszerűnek, hogy nyilvános helyeken, a rádión keresztül dallal propagáljuk az út közepén való kerékpározás szépségeit, csókolózással egybekötve.

Nem kívánom, hogy levegyék a műsorról ezt a fülbemászó dalt, csupán arra kérném a szövegírót, hogy módosítson a helytelen szövegen. Ennek nem lehet akadálya. Tapasztalatból tudom, hogy a kerékpárosok, akik a KRESZ-t esetleg csak a rádió könnyűzene-műsorából ismerik, mennyi balesetet okoznak.

Dr. Wilhelm Ervin
mentőfőorvos, Sztálinváros

Hirdetőoszlop a Lenin-körúti bútoráruház előtt

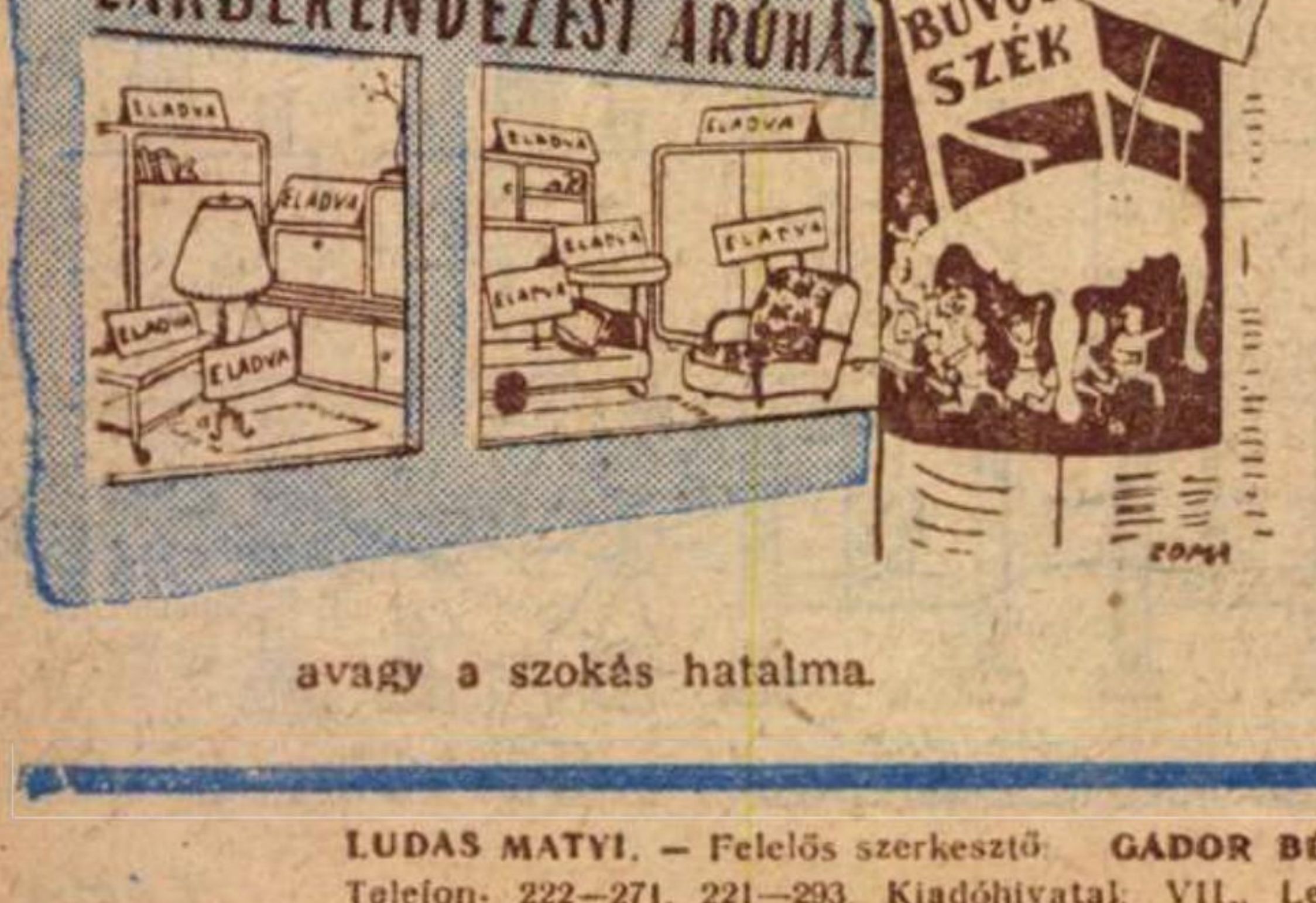

avagy a szokás hatalma.

Végre van korcsolya!

Régi panasz, hogy a téli hónapokban keresett cikkeket gyakran csak tavasszal szállítják a boltokba. Így járt az aszódi Népbolt is, ahol egész télen kerestek a vevők korcsolyát. A boltvezető hónapokon keresztül sürgette a szállítást. Fáradozását végre siker koronázta: március végén korcsolyát szállítottak a Népboltba.

Egész estét betöltő vacsora

Barátom nevenapját kívántuk megülni, valamelyik vendéglátóipari üzemben, amelyet az illetékes szakértőkön kivül mindenki egyszerűen étteremnek nevez. Tekintettel arra, hogy a napokban nyílt meg az új Gundel, amelyről azt olvastam, hogy az előcsarnokban kínai váza van, gyönyörűen átalakították, s mint külön érdekességet említették, hogy a főszakács mikrofon útján adja ki utasításait... egyszóval, mit szaporitsam a szót, elmentünk a Gundelba.

A hírek nem túloztak. Az új Gundel sohanemlátott szépségében vett körül minket. Márványoszlopok, csillogó csillárok, hófehér abroszok, a terem közepén az osztályonfelüli éttermek elmaradhatatlan jelképe: a bólogató pálma... Elégedett, derűs tekintettel néztünk körül asztalunk mellől. Jó érzés ilyen kellemes környezetben vacsorázni. A halkléptű pincér már elénk is tette a bőrbekötött étlapot. Műnyomó papírra nyomtatott könyvecske ez, az ínycsiklandóbbnál ínycsiklandóbb falatok listájával. Kiválasztottunk néhányat és mint rendes vendéghez illik, közöltük a pincérrel óhajunkat.

Legnagyobb meglepetésünkre tudomásunkra hozta, hogy a bőrbekötött könyvecskében felsorolt ételek nem készülnek. Felhívta figyelmemet, hogy van egy külön lap a könyvben, az a ma érvényes étlap. Hogy miért adta át mégis a bőrbekötött étlapcsodát, azt akkor még nem tudtam.

Bár gyomornedveink már a könyvből választott ételek befogadására készülődtek, erős akarattal mégis leküzdöttük vágyainkat és megrendeltük a vacsorát. Néhány perc mulva előttünk párolgott a leves. Kitünő volt. Mégis nagyszerű találmány az a rádió gondoltam. Más étteremben, ahol nem mikrofon útján sugároz a főszakács, nem lehet ilyen izletes levest enni.

Nagy várakozással néztem ezekután a hortobágyi palacsinta elnevezésű húsétel elé. Ugyanis ezt rendeltem. Eltelt tíz perc, eltelt húsz perc és miután az órámat nem állitottam meg, eltelt félóra is. A hortobágyi palacsinta nem jött. Nem is hozták. Nem is szóltak, hogy türelem, néhány perc és befut a vonat Hortobágyról, ahonnan a húsos palacsinta érkezik. Negyven percig vártam. Tíz perc azzal telt el, hogy kiolvastam a nyomtatott, ámde érvénytelen étlapkönyvet, a Bouillontól egészen a Peche Melbáig. Negyven perc után halkan megkérdeztem a halkléptű főpincért:

— Kéremszépen, ez osztályonfelüli étterem?

— Igen — felelte.

— Ez csak a díszes környezetre vonatkozik, vagy a kiszolgálásra is?

Valami gyanús lehetett a hangomban, mert rögtön megkérdezte: van-e valami panaszom? Megmondtam, hogy a leves és a hús között negyven perc telt el, ami szerintem osztályonaluli kiszolgálás. És ekkor a halkléptű főpincér a következő halk megjegyzést tette:

— Túl korán hozták önnek a levest!

Ami hangosabbra lefordítva annyit jelent, hogy húsz percet a leves előtt kellett volna várnom, huszat pedig a hortobágyi palacsinta előtt. Így elosztva nem is tűnt volna hosszúnak a várakozás.

Mindenesetre felszólalásomnak meg volt a kívánt eredménye, a húsétel és a tészta között már nem kellett negyven percet várnom. Csak harmincat.

Ezek után csak azt nem értem: miért kell ehhez mikrofonon irányítani a konyha munkáját?

Vajda Albert

Farúgó

Pécsett a Pannónia-szállóban kaptam szobát. Gyönyörű új bútor volt benne. Amikor lefeküdtem, recsegés, ropogás moraja töltötte be a szobát, legkisebb mozdulatomra pokoli zajt okozott az ágy. Egész éjjel nem aludtam. Reggel a portán megtudtam, hogy a Budapesti Bútorgyár olyan farúgóval szállította az ágyakat, amelyeket rosszul gőzöltek, ezért recsegnek. Megtudtam azt is, hogy a panaszkönyv megtelt: minden vendég az ágyakra panaszkodik.

A portás ajánlatára a következő éjszakára a földön vetettem ágyat magamnak és jól aludtam. Kedves Ludas, kérdezd meg a gyártól, hogy viccből gyárt-e ilyen rúgókat? Ha nem viccből, akkor változtassanak gyártási módszerükön, mert az ágy nem arravaló, hogy mellette aludjunk.

Simon R. Gábor
X., Elnök-u. 18.

Idejében szólunk

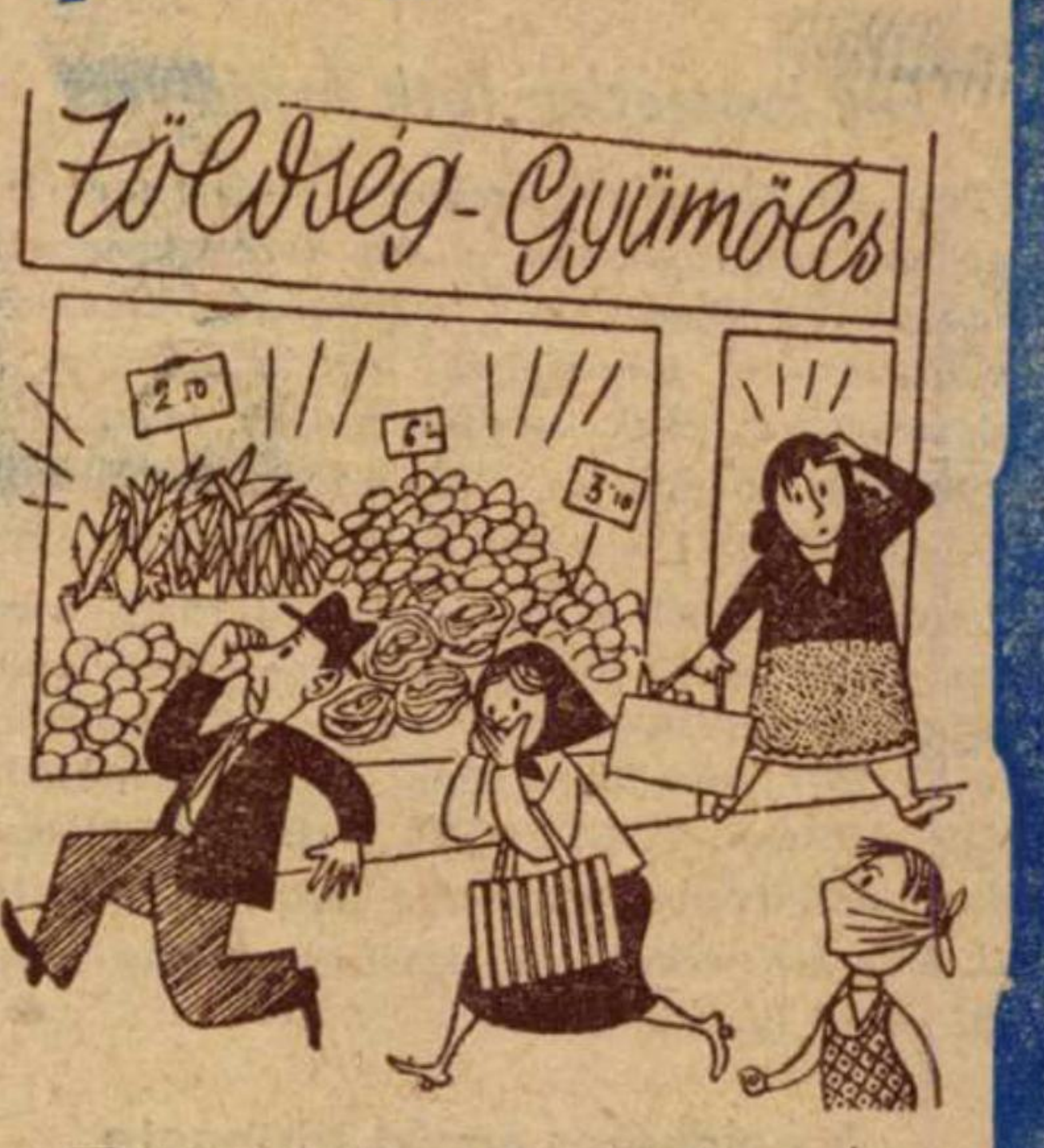

a Főzértnek, hogy szervezze meg észszerűbben a nyári főzelékárusítást, mert a mult évben a zöldségesboltok környéke nem virágillattól volt terhes...

Ludas Matyi
ELINTÉZTE

„Fiúsítás a II. kerületben" című cikkel kapcsolatban megállapítottam, hogy a II. anyakönyvi kerület valóban hibásan állította ki a kivonatot. Intézkedtem, hogy hibátlan kivonatot készítsenek.

Bányász Ferenc
ig. oszt. vez.

„A Lenker nagyon óvatos" című közlemény adataival egyetértünk. Vállalatunk javaslatára a Központi Döntőbizottság az ilyen természetű akadályközlés alól a vállalatokat felmentette.

Len-, Kender- és Jutaáru Nagyker. V.
Balassa János ig.

Elmaradt nyugdíjam újból való folyósításának ügye elintéződött. 1953 április 1-től visszamenőleg nyugdíjamat újra folyósítják. Köszönöm Ludas!

Solymos József
75 százalékos hadirokkant

Örömmel közlöm, hogy a jó munkáért járó 200 Ft jutalmat megkaptuk. Köszönjük a gyors elintézést.

Balogh Jánosné
Szikra 801. sz.

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Rejtélyes villany- és gázszámla" címmel megjelent, számlázógépeinkkel foglalkozó rajzzal kapcsolatban közöljük, hogy jelenleg nem készíthetünk világosabb és érthetőbb számlákat. Igérjük: amint lehet, új számlázógépeket szerzünk be.

Főv. Díjbeszedő V. Közp.

„Drágán boncol kacsát a hajdúszoboszlói állatorvos" című cikkel kapcsolatban megállapítottuk, hogy nem Kiss Gábor állatorvos, hanem kartársa, Nagy László kért pénzt kacsaboncolásért. A panaszoslevél egyéb adatai helytállóak.

Legyen világosság!

A Szabadság-téren emelkedik a Budapesti Tudományegyetem Lenin Intézetének impozáns épülete. Hosszú hónapok óta nincs világítás a lépcsőházban. Megszámoltam: 4 drb 60-as égő kellene és akkor az este leözönlő „diákok" nem botorkálnának koromsötétben. Ha már sem a diákok, sem a tanárok kérése nem elegendő a villanykörték becsavarására, te ajánld kedves Ludas Matyi az Intézet gazdasági vezetőinek, hogy jöjjenek arra egyszer ők is. Ha csak egyszer úgy megütnék magukat, mint én tegnap, akkor biztosan 24 óra alatt elintéznék a világítás ügyét.

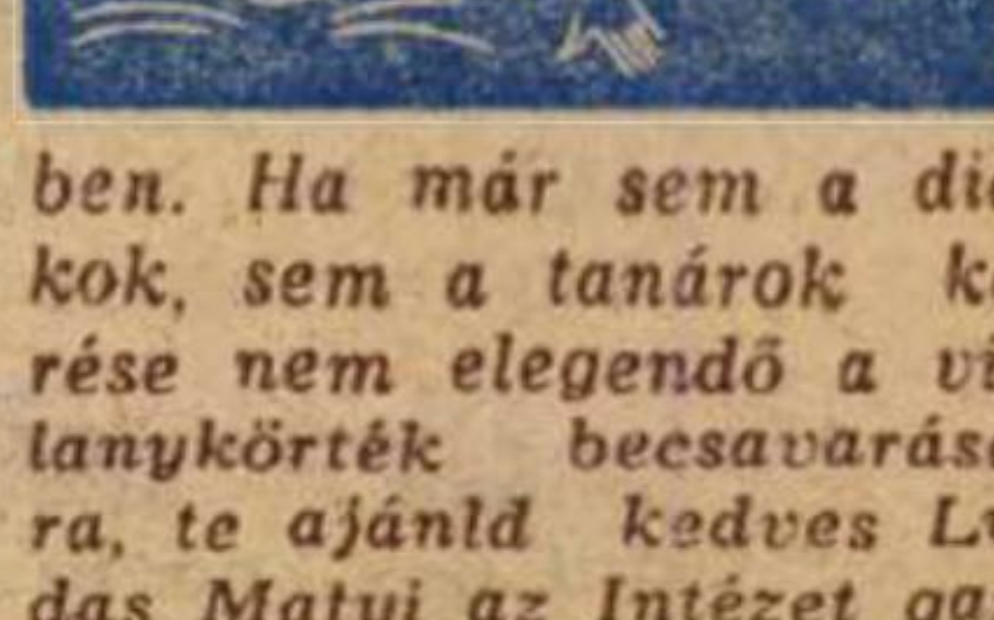

Sok Lenin-intézeti diák nevében kér erre

Weil Ágnes
Keresk. Kamara

Ezt a nyomtatványt „elmarasztaljuk"

Az elmult napokban tanuként megidéztek a XI. kerületi bírósághoz. Mikor az idézést kézhez kaptam, csodálkozva olvastam azon az alábbi szöveget:

> **„...ha nem jelenik meg és elmaradását alapos okkal ki nem menti, a bíróság önt az elmaradásával okozott költséggel, valamint 600 koronáig terjedhető pénzbüntetésben fogja elmarasztalni."**

Rettenetesen megijedtem. Mert ha történetesen valami közbejön, és nem tudok elmenni a tárgyalásra, honnan veszem elő az elmarasztalás kiegyenlítéséhez szükséges 600 koronát!?

Bach János
Vecsés

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 222—271, 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1.
Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 340.000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!